

ወይንና ዘፈን ልቡናን ደስ ያሰኛሉ = ከሊህም ሕሁለቱ ይልቅ ጥበብን መውደድ ደስ ያሰኛል ጸ፩ መሰንቆ ወመዝሙር ይሔውዛ ለነፍስ፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ልሳን ጥዑም =

መሰንቆ ከበገና ጋራ ሰውን ደስ ያሰኛሉ ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ በጎ አንደበት ደስ ያሰኛል ጸ፪ ስን ወላህይ ይኤድማ ለግይን፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ሐመልማለ ዘርእ =

ደም ግባት ከመልክ አቀናን ጋራ ላይን ደስ ያሰኛል ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ ቡቃያ ደስ ያሰኛል = ዳግመኛም ወንጌል ደስ ያሰኛል ወጽኦ ዘራኢ ከመ ይዝራዕ ይለዋልና ማቴ ፲፫ ፫ =

ጸ፫ ዐርክ ወማኅፈር ይበቀሳው በመዋዕሊሆሙ፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ብእሲት ጌርት ለምታ = ወዳጅና ባልንጀራ በዘመናቸው ይጠቅማሉ፣ ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ ደግ ሴት ለባልዋ ጥቅም ነች =

ጸ፪ አገውኒ ወረድኤትኒ ለዕለተ ምንዳቤ፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ምጽዋት ትጌይስ ለአድኅኖ = ወንድምና ረዳት ለመከራ ቀን ይጠቅማሉ ከ ሊህም ከሁለቱ ይልቅ ለማዳን ምጽዋት ትበልጣለች =

ጸ፭ ወርቅ ወብሩር ያጸንዑ ሀገረ፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ምክር ሠናይት = ወርቅና ብር ቢሰጥዋቸው አገር ያጸናሉ ያቀናሉም ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ በጎ ምክር ትበልጣለች =

ጸ፮ ብዕል ወንዋይ ያስተፈሥሐ ልበ፣ ወእምነ ክልኤሆሙ ፈሪሃ እግዚአብሔር፣ ፈሪሃ እግዚአብሔር አልባቲ ዘታጎጥእ ወኢትፈቅድ ላቲ ረድኤተ =

ብዕል የሚለው የላሙና የበጉ የፍየሉም፣ ንዋይ የሚለው የወርቁና የብሩ የብርሔው፣ ዳግመኛም የወርቁና የብሩ፣ የብርሔው፣ ንዋይ የሚለው የላሙና የበጉ የፍየሉም ነው = ከሊህም ከሁለቱ ይልቅ እግዚአብሔርን መፍራት ትበልጣለች እግዚአብሔርን መፍራት የምታሳጣው የሰም ዋጋም ለማሰጠት ረዳት አትሻም =

ፈሪሃ እግዚአብሔር ከመ ገነት እግዚአብሔር በረከታ ወክሉ ክብር ወትፍሥሕት ውስቴታ እግዚአብሔርን መፍራት በረከትዋ እግዚአብሔር እንደ ፈጠራት ገነት ጸንታ ትፍራለች ፍጹም ክብር ደስታም በስዋ ይገኛል =

ጸ፭ ወልድየ በሕይወትክ ኢታፍቅራ ለስኢል፣ ይጌይስ መዊት እምነ ስኢል =

ልጄ በሕፃንነትክ ሳለህ ልመናን አትውደድ በሕፃንነትስ ለምኖ ከመብላት ሞት ይሻላልና ብእሲ ዘማዕደ ባዕድ ይጸንሕ ወይሴፈው ንብረቱ ከመ ዘኢኮነ ሕያው ዘይፈቱ እክለ ባዕድ ኢይድኅን እምኃጢአት = ወብእሲሰ ጠቢብ ዘትገሠጸ ይትዐቀብ በክሉ =

የሰውን ማዕድ ጠብቆ የሚበላ ያንኑም ተስፋ አድርጎ የሚኖር ሰው ኑሮው እንደ ሞተ ሰው ነው እንጂ እንደ ሕያው አይደለም፣ የሰውን መብል የሚወድ ሰው ካሜት አይድንም በስራ የተጠመደ ብልህ ሰው ግን ከልመና የሰውን ምማዕድ ከመጠበቅ ካሜትም ተጠብቆ ይኖራል ጥዑም ስኢል ውስተ አፈ ዘኢየሳፍር፣ ወውስተ ክርሠሰ እሳት ትንድድ =

አፍረት በሌለው ሰው አፍ መለመን ያምራል ጨው ጨውም ይላል ቢነገው ግን ይቆጣል =

ምዕራፍ ፵፩ =

፩ አ ሞት እፎ መሪር ዝክርክ፣ ሶበ ትመጽእ ላእለ ብእሲ እንዘ ዳኅነ ይነብር፣ ወይደለው በክሉ ወቦ ኃይል ወፍቱሕ ነፍሱ ለበሊዕ = ሞት ሆይ ደህና ሆኖ ሲኖር በብዙም ተድላና ደስታ ሳለ ኃይልና እውቀትም ሳለው ለመብላትም ጉሮሮው ተከፍቶ ሆዱም ሰፍቶ ለት ሳለ በሰው ድንገት በመጣህ ጊዜ ስም አጠራርክ ምን ይከፋ =

አ ሞት እፎ ሠናይ ሶበ ትመጽእ ላዕለ ብእሲ ነዳይ ዘአልቦ ኃይል፣ ወላዕለ ዘልህቀ ወረሥእ ወአልቦ ወኢምንትኒ ዘይክል ወአልቦ ዘየአምር =

ኃይልና እውቀት የለት እራት የሚሆንም ገ ፩
ንዘብ በሌለው ድሀ ፈጽሞም ባረጀ ሽማግሌ
ዳግመኛም ባረጀ አእምሮውን በዘነጋ ምንም
ምን የሚቻለው ነገር በሌለ የሚያውቀውም
እውቀት በሌለው በድሀ ሰው በመጣህ ጊዜ
ስም አጠራርኽ ምን ያምር።

ኢትዮጵያ ኩነቷ ለሞት ተዘከረው ለእለክ
ምቅድሜክ ወለክለ እምድገሪክ።
አንተ ግን ሞት ላይቀርህ የሞትን ፍር
ዱን አትፍራ ይኸንም ታውቀው ዘንድ ከ ፤
ንት አስቀድመው የነበሩትን ካንተም በኋላ
የሚነሱትን አስባቸው።

እስመ ነገሩ እግዚአብሔር ውለቱ ላዕለ ኩ
ሉ ዘንፍስ ወለምንት እንከ ትግእዝ ፈቃዶ ለ
እግዚአብሔር እመኔ ፲፫ ዓመተ ሐየውክ አል
ብክ ምስለ ሞት ዘለፋ ሕይወትክ።

ይህ ሞት በሥጋዊ በደማዊ ሁሉ እግዚአብ
ሔር የፈረደው ፍርድ ነውና እንደህስ ከሆነ
የእግዚአብሔር ፈቃዱን ሞትን ለምን ትነ
ቅፋለህ ሽህም ዘመን ብትኖር ሕይወት የጀ ፲፪
ነው ብለህ ከሞት ጋራ መግት የለኸም።

ውሉደ ሕርቱማን ይከውኑ ውሉደ ኃጥአን
ወይትገፈታዕ አብያቲሆሙ ለረሲአን።

የጉስቋሎች ልጆች የኃጥአን ልጆች ይሆና
ሉ ዳግመኛም የኃጥአን ልጆች ጉስቋሎች ል
ጆች ይሆናሉ ሕገ እግዚአብሔርንም የዘነጉ ሰ ፲፫
ዎች ቤታቸው ይፈርሳል ወገናቸውም ይጠፋል
ውሉደ ኃጥአን ያህጉሉ ርስቶሙ ወልህቀ
ምስለ ፍሬሆሙ ጎሳሮሙ።

የኃጥአን ልጆች የዚህ ዓለም ርስታቸውን ያ
ጣሉ ዳግመኛም ርስታቸው መንግሥተ ሰማ
ይን ያጣሉ ልጃቸውም ካሳራቸው ጋራ አደገ
ዳግመኛም እንዳለ ይሆናል አሳራቸው ከልጃ ፲፪
ቸው ጋራ አደገ ሲሰሩት ያድጋሉና።

ለአብ ኃጥአ የሐረትሙ ውሉዱ፤ እስመ በእን
ቲአሁ የጎስሩ።

የክፉ አባት ልጆች ይቀሠፋሉ በሱ ምክን
ያት ይጉሳቄላሉና።

አሌ ለከሙ ለዕደው ኃጥአን። እለ ኃደግሙ
ሕገ ለልዑል

ከፋዎች የምትሆኑ ሰዎች ወዮላችሁ ወዮ
ታም ይገቡኝል የልዑል እግዚአብሔር ሕ
ጉን ትታችኋልና።

ወእመኔ ወለድከሙ ለመርገም ትወልዱ።

ልጅም ብትወልዱ የርጉማን ልጆች ርጉማን
ተብሉ ለመርገም፤ ኋላም ሑሩ እምኔየ ርጉ
ማን ለመባል ትወልዳላችሁና።

ኩሉ እምነ ምድር ተፈጥረ ወኩሉ ውስተ
ምድር ምግባኢሁ። ከማሁ ኃጥአንኒ እመርገም
ውስተ ሞት።

ሁሉ ከምድር ተፈጠረ ሁሉም ሞቶ ወደም
ድር ይመለሳል እንደዚሁ ሁሉ ኃጥአንም ከ
ሞተ ሥጋ ወደ ሞተ ነፍስ ይሄዳሉ።

፲፩ ልቡ ለሰብእ በሥጋሁ፤ ወስሞሙኔ ለኃጥአን
ይደመሰስ።

እንደህ መሆን ሳለበት የሰው ልቡ በግዙፉ
ይኖራል አለ የኃጥአንም ስማቸው ይጠፋል

ኅሊ ስመ ሠናዩ ትግበር ለከ፤ ወውለቀ ይ
ተርፈክ እምነ ቂ መዛግብተ ወርቅ ዐበይት
እንደህ እንዳትሆን በጎ ሥራ ሠርተህ ስም
ኸን ታስጠራ ዘንድ ስጥ መጽውትም ከብ
ዙ ወርቅ ድልብ ይልቅ በጎ ሥራ ሠርቶ ስ
ምን ማስጠራት ይሻላል።

ሠናይ ሐይው በጉልቂ መዋዕሊክ በትፍሥ
ሕት፤ ይኔይስ ስም ሠናይ እስመ ውለቱ ለ
ዓለም ይቀውም ለከ።

ባለ በዘመንህ ሁሉ ደስ ብሎህ መኖር መ
ልክም ነው ይልቁንም ሰጥቶና መጽውቶ ስ
ምን ማስጠራት ይሻላል ስምኸ ለዘላለም ጸ
ንቶ ይኖርልኻልና።

፲፬ ጥብብሰ በሰላም ትትመሐፀኛሙ ለውሉዳ ጥ
ብብ ከቡት ወመዝገብ ዘኢያስተርኢ ምንት
ረባሆሙ ለክልኤሆሙ።

ሕገ ወልድና መንፈስ ቅዱስ ልጆቿን በፍ
ቅርና ባንድነት እንዳደራ ከብት ትጠብቃቸው
ዋለች፤ አደራ ጥብቅ ሰማይ ሩቅ እንዲሉት

ምሮ የማያስተምሩት ትምርትና የተቀበረ ወርቅ የሁለቱ ጥቅምነታቸው ምንድር ነው ተምሮ ካላስተማሩት ወርቁንስ አውጥቶ ለልብስ ለቀለብ ካላደረጉት ምን ይጠቅማሉ።

፲፭ ይኔይስ ብላሲ ዘየጎብአ እበዲሁ፤ እምነ ብ ጽእሲ ዘይከብት ጥበቢሁ።

ተምሮ ከማያስተምር መምር ገና እማር እማር የሚል ደቀ መዝሙር ይሻላል ዳግመኛም በጽድቀ አብርሃም እጸድቃለሁ ከሚል አይሁዳዊ አምኖ ምግባር የሚሠራ አረማዊ ጽፈ ይሻላል።

፲፮ ጎፈሩ እንከ ቃልየ ወጥብብየ። ዙሉ ዘየኃፍር ወናየ በሠናይ ይትዐቀብ፤ ወእኮ ዙሉ ዘእሙን በዙሉ ይትማከር።

እንዴህ ነውና ነገሬንና ጥበቤን ያዙ በጎ ነገሬን የያዘ ሁሉ በበጎ ነገር ይጠበቃልና ሁሉም ምክርን መከርሁ ይላል ነገር ግን ሁሉ የታመነ አይደለም።

፲፯ ጎፍረት ለአብ ወለእም እንበይነ ውሉድ በዝሙት። ጎፍረት ለመልአክ ወለዐበይት ሐሰት።

ልጅ እወልዳለሁ ብሎ በዝሙት መኖር ላይ ባትና ለናት አፍረት ነው ዳግመኛም ልጅን በዝሙት ማኖር ላባትና ለናት አፍረት ነው ላለቃና ለሹማምት ብሎ አሰት መናገር አፍረት ነው።

፲፰ ጎፍረት ለመኰንን ወለመስፍን ወልጦ ቃል ጎፍረት ለሕዝብ ወለማኅበር ስሒት። ጎፍረት ተፃምዖ ምስለ ዐርክ ወምስለ መፃምርት ለዳኛና ለገገፍ ብሎ ቃልን መለወጥ አይገባም ዳግመኛም ለዳኛና ለገገፍ ቃልን መለወጥ አፍረት ነው፤ ለወገንና ለማኅበር ብሎ መሳት አይገባም አፍረት ነው። ከወዳጅ ጋራና ከሚስት ጋራ መካዳት አፍረት ነው።

፲፱ ጎፍረት ለጎዳሪ ሰሪቀ ማኅደር። ጎፍረት ተቃርቦ ለበሊዓ እክለ ባዕድ። ጎፍረት ሰሪቅ እምንዋየ ማሕፀንትከ ወእምተግባረ ቢጽከ ካደረባት ቤት ሰርቆ መሄድ ላዳሪው አፍ

ረት ነው፤ የሰውንም እህል ለመብላት ጥቂት ይዞ ወደ ብዙ መቅረብ አፍረት ነው። ከደራ ከብትና ከባልንጀራ ገንዘብ መስረቅ አፍረት ነው።

ጎፍረት ተጸምጥቱ ለዘይጼውዐክ ጎፍረት አስተአድሞ ብላሲተ ባዕድ።

የሚልምንህን ድሀውን ቸል ማለት አፍረት ነው የጉልማሳን ሚስት ምን ታምር ቆንዣ ብሎ መሄድ አፍረት ነው።

ጎፍረት ተዐውሮቱ ለቢጽክ በምንዳቤሁ ጎፍረት ተሰቀቶ ንዋየ ባዕድ በዙሉ ግብረ ሐሰት ወኢትትንሕለዋ ላቲ።

በመከራው ጊዜ ባልንጀራህን ቸል ማለት አፍረት ነው ለሰው ገንዘብ መሳሳት አፍረት ነው የጉልማሳ ሚስትን የማትሰጣትን እሰጥሻለሁ ብሎ ማባበል አፍረት ነው እሰጥሻለሁ ያልኻትንም አትክዳት ይኸውስ ቢሆን የሚሆን ነው ቢሉ አይሆንም ዘእግዚአብሔር አስተፃመረ ሰብእ ኢይፍልጥ ያለውን ማፍረስ ነው ማቲ ፲፱ ፮። ዳግመኛም ኢትትንልሐ ይላል አትዳራት።

ወኢትኒጣ ለወለቃ ወኢትቅረብ ጎበ ምስክባ ጎፍረት ዘርክዮቱ ለዐርክክ እምድጎረ ጸገውካሁ ጎፍረት አውጽኦ ነገር ዘሰማዕክ ጎፍረት ከሢተ ምክረ ዐርክክ።

ልጅዋንም እናትሽን አባብይልኝ ብለህ አትቆንጥጣት ዳግመኛም ልጅዋን በጅ በይኝ ብለህ አታባብላት ወደ ምንጸጁም አትቅረብ ከሰጠኸውም በኋላ እኔ ባላበላህ በቀጠና ትሞት ነበር እኔ ባላለብስህም ግንድኸን ትቆም ነበር ብለህ ወዳጅኸን መላገድ አፍረት ነው የሰማኸውንም ነገር አውጥቶ መናገር አፍረት ነው የወዳጅኸንም ምክር ለሰው መግለጽ አፍረት ነው።

ወዘንተ ለእመ ዐቀብክ አማን ጎፋሬ ትከውን ወትረክብ በጎበ ዙሉ ሰብእ ሞገሰ። ይኸንም ሁሉ ዋጠበቅህ እንደሆነ በውነት ሰውንና እግዚአብሔርን የምታፍር ትሆናለህ

በሰውም ሁሉ ዘንድ መወደድንና በለሟልን ትን ታገኛለህ።

ምዕራፍ ፵፪ ።

እንበይነ ዝንቱስ ባሕቱ ኢትጎፈር ወኢታ ድሉ ለገጸ ሰብእ ከመ ጌጋዩ ኢይኩንክ። ጎፍረት ሲል መጥቶ ነበርና ነገር ግን ስለ ጌ ዜህ ነገር አትፈር ዕጻም እንዳይሆንብህ የሰው ን ፊት አይተህ አታድላ።

በእንተ ሕጉ ለልዑል ወበእንተ ሕርመትክ ወበእንተ ፍትሕኒ ከመ ኢታንጽሖ ለጊጉይ ስለ ልዑል እግዚአብሔር ሕግ ስለ ስራትኸም ስለ ፍርድም ነገር አትፈር ይሞት በቃውን ይድን በቃ ብለህ እንዳትፈርድ አትፈር።

ወሶበኒ ትትሐሰብ ምስለ ሱታፈክ በእንት ተ ግበርክ በእንተኒ ሄጥ ወበእንተኒ ርስትክ። ስለ ንግድኸም ካሽሙርኸ ጋራ በተቂጣጠር ህ ጊዜ አትፈር ስለ ዋጋም ስለ ርስትኸም ነገር አትፈር።

በእንተ መዳልውኒ ወበእንተ መስፈርት እንበ ይነ ጥሪትከኒ እመኒ ውትድ ወእመኒ ብ ዙኅ።

ወርቅና ብር ሆኖ በሚዛን ስለሚመዘነው ነ ገር እህልም ሆኖ በቁና በላዳንም ስለሚሰ ፈረው ነገር ስለ ገንዘብኸም ነገር ጥቂትም ቢሆን ብዙም ቢሆን።

ወበእንተ ኩሉ ዘይረብሐክ ወዘይበቀዑክ ወበ እንተ ምህሮቶሙ ለውሉድክ ወለገብር እኩይ ሥትሮ ገበዋቲሁ።

ስለሚረበህና ስለሚጠቅምህም ሁሉ ነገር ልጆችኸንም ስለ ማስተማር አትፈር። የማይታ ዘዝ በሪያን ግን ጎን ጎኑን ግጠበው።

ሠናይ ጎቲሞ ላዕለ ብእሲት እኪት፤ ወኅበ ብዙኅ በዊኦቱ በመዝግኅ እንብር።

በክፉ ሴት ቀላል ያዝባት ዘገብእና ዘወጽአ ውም ከበዛ ዘንድ በመዝጊያና በቀላል አኑር።

ወኩሉ ዘገበርክ በጉልቀ ወበመሥፈርት

ወበመዳልው ግበር፤ ወኩሉ ዘአባእክ ወዘ አውግእክ ወዘወሀብክ ወዘነግእክ በመጽሐ ፍ ይኩንክ።

የምታደርገውንም ሁሉ በቀጥርና በስፍ ር በሚዛንም አድርግ። ዘገብእና ዘወጽአ ው የምትሰጠውና የምትቀበለውም በደብዳ ቤና በመዝገብ ይሁን።

ወበእንተ ገሥጽቱ ለአብድ ወለዘአልበ ልብ ወለአረጋዊኒ ዘበርሥዓቱ ይተሉ ዝመተ ወ ትከውን በአማን ጠቢብ ወማእምረ በኅበ ኩሉ ሰብእ።

ሰነፍን እውቀት የሌለውንም መገሠጽ አት ፈር፤ ካረጀም በኋላ ሲሰበን ብታየው ሽማ ግሌ ነው ብለህ አትፈረው እንዲህ ያደ ረገህ እንደሆነ በሰው ሁሉ ዘንድ ብልህ አዋቂም ትባላለህ።

ወልትሰ ትጋህ ጎቡእ ይእቲ ለእቡሃ፤ ወኅ ልዩታ ያሰርሮ ለንዋሙ፤ እምንዕላ እስክ ለ መ ትልህቅ እንበለ ትፍቱ።

ሴት ልጅ ግን ላባትዋ ቀርጥማት ነች ቀርጥማት እንቅልፍ እንዳያስወስድ እስከም እ ንቅልፍ አታስወስድም። ላባትዋ ለማን ልዳ ራት ትሴስንብኝ ይሆን ሲል ያድራልና እ ስዋንም ማሰብ እንቅልፋን ያሳጣዋል። ከሕፃ ንነትዋ ጀምረህ ዐቅመ ሔዋን እስከታደር ስ ድረስ ጠብቃት ሳትባልቅም ዳራት።

ወእምድኅረኒ ተወስበት ከመ ኢትምክን። ካገባችም በኋላ ቀርጥማት ነች። ዳግመኛም እንዳትመክን ጸልይላት።

ለወለት እንተ ኢተኅፍር አጽንዕ ዐቂቦታ ከመ ኢትረሲክ ስላቀ ጸላኢክ ወንግር ለማ ጎፈርክ ወለማኅበረ ሕዝብክ፤ ከመ ኢታስ ተኅፍርክ ለማዕከለ ብዙኃን።

አፍረት የሌላት ሴት ልጅኸን አጽንተህ ጠ ብቃት የጠላትኸ መዘበበቻ እንዳታደርግህ ለ መዳጅኸና ለወገኖችኸም ወገን አትገቡ ብ ለህ ንገር የማይገባ ስራ ሰርታ በወዳጅህና በጠላትኸ መካከል እንዳታሳፍርህ።

፲፪ አታድሉ ለዙሉ ሰብአ እንበይነ ላህዩ፡ ወኢ ታብአ ማእከል አንስት።

የሰውን መልክ ቀናነቱን አይተህ አታድላለት ምንም ስለ መልኩ ብትወደው አትኸን ሳታ ያት ትሄዳለህ እንዴት ዋልሽ በላት እንጂ ብ ለህ ወደ ሌቶች መካከል አታገባው።

፲፫ እምነ ልብስ ይወጽእ ቀንቀኜ፤ ወእምነ አንሐ ት ዙሉ እኪት።

ምነዋ በገባው ትለኝ እንደሆነ፤ ከልብስ ብል እንዲገኝ ከሴትም ከፋት አይታጣም።

፲፬ ይኔይስ እከይሁ ለብአሲ እምነ ጎሩታ ለሠና ይት፤ ብአሲትኒ እንተ ታስተቃንኦ ገፍረት ይ እቲ።

ከሴትም ቸርነት የወንድ ንፍገት ይሻላል፤ ው ሽማዋንም በጎረቤት አኑራ ባልዋን የምታስቀና ሴት አፍረት ነች።

፲፭ ወእዚከር እንከሰ ጌብር ለእግዚአብሔር ወእ ነገር ዘርኢኩ፤ እስመ በቃሉ ለእግዚአብሔር ዙሉ ግብሩ።

የሰነ ፍጥረትን ነገር አመጣ። እንግዲህስ እ ግዚአብሔር የፈጠረውን ፍጥረቱን አስቤ ያየ ሁትን የሰማሁትንም እናገራለሁ ፍጥረቱ ሁሉ እግዚአብሔር ለይኩን ባለው ቃሉ ተፈጥሯልና።

፲፮ ፀሐይኒ ያበርህ ወያርኢ ላዕለ ሃሉ፤ ወስብሐ ቲሁ ለእግዚአብሔር ምሉእ ላዕለ ዙሉ ግብሩ ከሥነ ፍጥረት አንዱን አመጣ፤ ፀሐይም በ ቃሉ ተፈጥሮ ያበራል ብርሃኑም ለሁሉ ያሳ ያል ባራቱም ማዕዘን ብርሃኑ ምሉ ነው ዳግመኛም እግዚአብሔር የፈጠረው ፀሐይ ባራቱ ማዕዘን ይታያል።

፲፯ ወኢገብረኑ እግዚአብሔር ለቅዱሳኑ፤ ከመ ይንገሩ ዙሉ ስብሐቲሁ፤ ዘእጽንፀ እግዚአ ብሔር ዘዙሉ ይመልክ ወዙሉ ጽኑዕ በስብሐቱ ሐቲሁ።

ጌትነቱን ምስጋናውንም ሁሉ ይናገሩ ዘንድ እግዚአብሔር ለወዳጆቹ ፀሐይን የበቃ ፍጥ ረት አድርጎ አልፈጠረምን ይሉ፤ ይኸን ሁሉ

የፈጠረ ሁሉን የሚገዛ እግዚአብሔር ነው። ፲፰ ለቀላይኒ ወለልብኒ ይረክበሙ አሠሮሙ፤ ወየአምሮሙ ምክሮሙ፤ ወየአምር እግዚአብ ሔር ዙሉ ሕሊና ልብ ወርእየ ትእምርቶ ለፃ ለም።

የውቅያኖስን ጥልቅነት የልብንም ረቂቅነት የሚያውቅ እሱ ነው፤ ምክራቸውንም ያው ቅባቸዋል፤ የልብንም አሳብ ሁሉ ገና ሳያደ ርግ እግዚአብሔር ያውቃል፤ የዘመኑም ምል ክት የሚሆን ፀሐይን ፈጠረ።

፲፱ ወዘኒ ጎለፈ ወዘኒ ይመጽእ ውእቱ ይዜኑ ወይከሥት አሠረ ዘጎቡእ።

ያለፈውንም የሚመጣውንም ዘመን ፀሐይ ይ ነገራል፤ በፀሐይ ተቂጥሮ ስለ ተነገረ ነው። በጨለማም የተሰወረውን ፍለጋ ይገልጻል።

፳ ወእለቦ ዘያመሥጥ እምነ ዙሉ ምክሩ፤ ወኢ ልቦ ዘይሴወሮ እምነ ዙሉ ወኢአሐተኒ ቃል እግዚአብሔር ከመከረው ምክር ሁሉ የሚያ መልጥ የለም፤ ዳግመኛም ሰው ከመከረው ምክር ሁሉ ከእግዚአብሔር የሚያመልጥ የ ለም፤ ከነገርም ሁሉ የምትሰወረው አንዲት ስንኳ ቃል የለችም።

፳፩ ወእሰርገወ ዕበያ ለጥበቢሁ፤ እንተ ይእቲ ዘእ ንበለ ይትፈጠር ዓለም ወለዓለም ትሄሉ፤ ኢሂ ትትዌሰክ ወኢሂ ተሐጽጽ። ወኢፈቀደ ወኢ አሐደ መምክረ።

ሥጋን ለመለከት ጌጥ አደረገ፤ ዳግመኛም ሥ ጋን በመለከቱ አስጌጠ፤ ይኸውም ዓለም ሳይ ፈጠር የነበረ ለዘላለምም የሚኖር ነው፤ ሥ ጋም አምላክ ቢሆን ርባኔ የለበትም፤ አምላ ክም ሰው ቢሆን ምንታዌ የለበትም፤ ይህንም ዓለም ልፍጠር ሲል ዳግመኛም ሰው ልሁን ሲል አንድ ስንኳ መክር አልሻም።

፳፪ ወዙሉ ግብሩ ሠናይ ወመፍትሁ፤ ወከመ ብ ርሃን ውእቱ ለርእይ።

ፍጥረቱም ሁሉ ያማረና የተወደደ ነው። ዘፍጥ ፩ ፴፩ ሲያውትም ብርሃን ደስ እንዲ ያሰኝ ደስ ያሰኛል።

፳፫

ወክሉ ዝንቱ ሕያው ወይሂሉ ለዓለም፣ ወይ ሰምዕ በክሉ ዘይፈቅዱ።

ይህንም ሁሉ የፈጠረ ለዘላለምም ይኖራል ወደው የሚለምኑትንም ሁሉ ይሰማቸዋል።

፳፪

ወክሉ ምክሶቢት ፩፩ ቅድመ ካልዑ፣ ወአል ቦ ዘገብረ ወኢምንትኒ ዘሕፁፅ።

የፈጠረውም ፍጥረት ሁሉ እንዱ ካንዱ ጋራ እንስትና ተባዕት ሁለት ሁለትም ነው የፈጠረውም ነጠላ ፍጥረት ምንም ምን የለም።

፳፩

፩ ምስለ ካልዑ አስተጻንሾሙ ለሠናይ፣ ጦመ ኑ ዘይጸግብ እምርእየ ሠናይቱ።

እንዱን ካንዱ ጋራ ሲራኩ አጸናናቸው፣ ሥነ ፍጥረትንስ ከማየት የተነሣ የሚሰለች ማነው

ምዕራፍ ፵፫።

፩

ላዕለ አጽንዓ ለሰማይ በንጽሕ፣ ወርእየተ ሰማይኒ በስብሐቲሁ።

ሰማይን ያለባላ ከፍ አድርጎ በህዋ አጸናው፣ የ ሰማይም መታየት እግዚአብሔር በፈጠረው ብርሃን በፀሐይ ነው። ዳግመኛም የሰማይ መታየት በፀሐይ ብርሃን ነው።

፪

ወያሠርቅ ፀሐየ ከመ ያርኢ ብርሃኖ፣ ወነኪር ሥርዓቱ ለግብረ ሰማይ።

እግዚአብሔርም ፀሕይን ባራቱ ማዕዘን ያሳይ ዘንድ ፀሐይን ከምሥራቅ ያወጣል። ዳግመኛም ፀሐይ ብርሃኑን ከጽንፍ አስከ ጽንፍ ይገልጽ ዘንድ ፀሐይን ያወጣል፤ የሰማይም ግብር ሥራቱ ልዩ ነው ድንቅም ነው።

፫

ወበቀትሩሂ ያየብስ ብሔረ፣ ወመት ይትቃወ ማለላህቡ።

በቀትሩም ጊዜ ምድርን ያቃጥላል፣ የፀሐይንስ ዋዕዩን የሚቃወም ማነው።

፬

ከመ ዕቶን ዘይነድድ ይሬሲ ላህቡ ወመሥል ስታ ለፀሐይ ያውአየሙ ለአድባር፣ ወላህብ እሳት ይነፍሕ እምኔህ፣ ወነጽሮ ብርሃኑ ያከፍእ ዓይነ።

ዋዕዩ እሳት እንደሚነድበት ምድጃ ያደርጋል

፳፫

ዳግመኛም ልህቦ ይላል። ዋዕዩን እንደሚነድ እሳት ያደርጋል፣ የፀሐይም ሶስት እጅዋ ተራሮችን ያቃጥላቸዋል፤ እንደምን ነው ቢሉ ለይኩን ካለው ብርሃን አምጥቶ ከኒ ከፍሉ ሶስት እጁን ለፀሐይ፤ እጁን ለጨረቃ ፩ን እጅ ለከዋ ከብት ፩ን እጅ ለደመናት ስሉባቸዋልና፤ ሁለተኛም ሶስተኛ ሰዓትዋ ተራሮችን ያቃጥላቸዋል ሶስተኛም ሶስተኛ ወርዋ ሰኔ ተራሮችን በሰኔ ዋዕዩ ፀሐይ ይጸናልና፤ አራተኛም ሶስተኛ ከፍልዋ ፀዳልና ብርሃን ሶስተኛ፣ ዋዕዩዋ አምስተኛም ዋዕዩ ጽንዓታ ሲል ነው ዋዕዩዋና መጽናትዋም ተራሮችን ያቃጥላቸዋል፤ የሳትም ዋዕዩ ከሱ ይወጣል ብርሃኑንም ማየት ዓይንን ያጣምማል።

፳፪

ዐቢይ ውእቱ እግዚአብሔር ዘገብሮ፣ ወበቃሉ ያፈጥን ሐረቶ።

እግዚአብሔር የፈጠረው ፀሐይ ደገኛ ፍጥረት ነው። በትእዛዙም አካሔዱን ያፈጥናል።

ወወርኅኒ ዕድሜሁ ውእቱ ለክሉ፣ ወትእምርት ለብሔር ወባቲ ይትፈለጥ መዋዕል።

ጨረቃም ለሁሉ ጊዜው ነው ለጊዜም ምልክት ነው። ጨረቃ ሲወጣ ከዚህ ተነሣሁ ጨረቃም ሲጠልቅ እስከዚህ ድረስሁ ይላልና፤ ዘመንም በስዋ ይታወቃል።

፳፩

ወእምነ ወርኅ ይትዐወቅ ትእምርተ በዓላት። ብርሃን ዘየሐልቅ እንዘ የሐጽጽ።

የበዓላትም ምልክት በጨረቃ ይታወቃል፤ አይሁድ ተንባላት በጨረቃ ይቁጥራሉና በኛም ጠፉንና ጳጉሚን ጨምሮ ያስቂጥራል፤ ይኸውም ሕጻጽ እያደረገ የሚያልቅ ብርሃን ነው ወወርኅስ በከመ ሰማ ይእቲ። ወነኪር ከመ ተፀቢ ወዕፁብ ከመ ታስተባሪ ርወስተ ሥርዓተ ትዕይንተ ሰማይ ወታበርህ በውስተ ኃይለ ሰማይ።

፳፪

ጨረቃ ግን እንደ ስምዋ ነች ወርኅ ተብላ አውራኅ ታሰኛለች፣ ሁለተኛም በከመ ሰማይ ይላል። ብርሃን ሲነሳሳላት ሰማይን ትመስላለች ሶስተኛም በከመ ፀሐይ ይላል ከብብዋ እንደ

ፀሐይ ክብብ ነው በሰማይ ሠራዊት በከዋክብት ሥራት መካከል ያበራል በሕጻጽ ጊዜ ፲፬ ቀን እየተቀበለች ፲፬ም ቀን እየተነሣት ሄዳ ሸጃ ቀን አብርታ በጸፆ ቀን ጠፍ በ፴ ቀንዋም ሙርቅ በምላትም ፲፭ ቀን እየተቀበለች ፲፬ ቀን እየተነሣት ሄዳ ጸፆ ቀን አብርታ በ፴ ቀን ጠፍ በ፴፩ም ቀን ሠርቅ እንደማድረግዋል ድንቅም ነች። ሁለተኛም ባ፩ ወር ፯ ቀን ባ፩ ወር ፰ ቀን እንደ መሄድዋ። ሶስተኛም ብርሃንዋ ወደ ሰሌዳዋ በመግባቱ ከሰሌዳዋም በመውጣቱ ልዩ ድንቅም ነች። በሰማይም ሠራዊት በከዋክብት መካከል ያበራል።

፱ ሥርጋዊሃ ለሰማይ ክብርሙ ለከዋክብት። ወያ በርሁ ለብሔር በውስተ ሰማይ ለእግዚአብሔር የከዋክብት ብርሃናቸው የሰማይ ጌዋ ነው። እግዚአብሔርም በፈጠረው በሰማይ ሆነው ላገር ያበራሉ።

፲ ወበቃለ ቅድሳቲሁ የሐውሩ በበሥርዓቶሙ ወኢይስሐቱ ወኢይፈልሱ እምነ ዐቅዋሙ ጽኑ በሚሆን ቃሉም በየሥራታቸው ጸንተው ይኖራሉ ፀሐይና ከዋክብት ከ፫፻፳፭ ቀን እያጉድሉም አያተርፉም ጨረቃ ከ፫፻፶፬ ቀን እያጉድሉም አያተርፍም።

፲፩ ወርኢ ቀስቶሂ ወበርከ ለፈጣሪሁ አስመ ፈድፋደ ሠናይ ዋካሁ። ብርሃንም ቀስተ ደመናን ተመልክት ፈጣሪውንም አመስግነው የእግዚአብሔር ብርሃኑ ቀስተ ደመና እጅግ ያማረ ነውና። ዳግመኛም የቀስተ ደመና ብርሃኑ እጅግ ያማረ ነውና ወይትቄመር ውስተ ሰማይ ወየዐውዶ ስብሐቲሁ አዴሁ ለልዑል ይቄምሮ። በሰማይም ይጋረዳል ብርሃኑም ይከበዋል የልዑል እግዚአብሔርም ሥልጣኑ ቀስተ ደመናን በሰማይ ይጋርደዋል። ዘፍጥ ፱ ፲፫ ፲፬ ይኸም ቀስተ ደመና ብዙ ኅብር አለው በብዙ ወገን ቢበድለኝ ከሰው ጠብ የለኝም ሲል አጎበሩን ወደሱ አውታሩን ግን ወደኛ አድርጎ ያሳየዋል፤ ሥጋዊ ጠላት ግን እወጋሃለሁ

ሲል አጎበሩን ወደሰው አውታሩን ወደሱ ያደርገዋል። ሁለተኛም አራት ኅብር አለው ብጫና ቀይ የወይን ውሀና ጥቁር ካራቱ ባሕርያት የተፈጠረ ሰው ባሕርዩን አጥሞ ቢበድለኝ ከሰው ጠብ የለኝም ሲል ነው። ሶስተኛም የጎሳው ቀይና ጥቁሩ ነው ሰው ባሕርዩን አጥሞ ቢበድለኝ በንፍር ውሀ አላጠፋውም ሲል ነው። ዛሬም መታየቱ እኔ በኖኅ ቃል ኪዳን ጸንቻለሁ ሲል ነው።

፲፪ ወበትእዛዘ ዚአሁ ይዘንም በረድ ወይፈጥን መብረቅ በፈቃዱ። በረድም በሱ ትእዛዝ ይዘንማል መብረቅም በፈቃዱ ፈጥኖ ይወጣል።

፲፫ ወእንበይነ ዝንቱ ይከሥት መዛግብቲሁ። ወይስርራ ደመናት ከመ አዕዋፍ። መብረቅም ብልጭ ስላለ ቦታው ሁሉ ይገለጻል ደመናትም እንደ ወፍ ይወረወራሉ

፲፬ ወበዕቦይሂ ያጸንዖሙ ለደመናት። ወይትፌተ ት ዕብነ በረድ። በከሃለነቱም ደመናትን ያጸናቸዋል። ወኢይስጠጥ ደመናሁ እንዳለ ኢዮብ ፳፯ ፳። ደመናው እንደ ሰፊድ ነው ያሉ እንደሆነ እያበጠረ እያንጠረጠረም እንደ ወንፌት ነው ያሉ እንደሆነ እያንጓለለ ጥሩ ጥሩውን ወደኛ ያዘንመዋል። ታላላቁንም በረድ ተራራ ተራራ የሚያካክለውን ሰው በማይኖርበት በምድረ በዳ ያዘንመዋል። ወያጸርዮ ለበረድ በፍኖተ በድው እንዳለ ኢዮብ ፴፰ ፳፯። የበረድም ደንጊያ በፈቃዱ ይከፈላል።

፲፭ ወበሐውጾቱ ያድለቀልቁ አድባር፤ ወበፈቃዱ ይነፍሕ ነፋስ ጽባሐዊ። ተራሮችም በመዓት በጎበኛቸው ጊዜ ይነዋወጣሉ በፈቃዱም ከወደ ምሥራቅ ነፋስ ምሕረት ይነፍሳል።

፲፮ ወቃለ ፀኅሁ ያፈርሃ ለምድር፤ ወዐውሎሁ ለነፋስ ዐረባዊ ያጠውያ ለነፍስ ወከመ አዕዋፍ ዘይሠርር ይዘርዋ ለበረድ ወከመ ርደተ አንበጣ ርደቱ።

የመብረቁም ድምፅ ምድርን ያስፈራታል ከ
ወደ ምዕራብም የነፈሰ ነፋስ ጥቅልነቱ ሰው
ነትን ድርቅ ያደርጋታል በረድንም እንደሚበ
ሩ ወፎች ይበትነዋል አወራረዱም እንዳንበጣ
አወራረድ ነው።

፲፮ ወዕፁብ ለዓይን ስነ ጽዕድዎቹ። ወነኪር ለል
ብ ዝናው።

የነጭነቱም መልክ ላይን ድንቅ ነው ዝና
ምነቱም ለልብ ልዩ ነው።

፲፱ እስመ ይሰውጣ ለበረዱ ከመ ጸው ወይዘ
ርም ለጊሜሁ ውስተ ምድር። ወእምከመ
ረግዐ አስሐትያ ይትፈለጥ ከመ ስባራተ ማ
ህው በሊታት።

በረዱን በረድነቱንም እንደ ጨው ያቀልጠ
ዋልና ጉሙንም ባራቱ ማዕዘን ይበትነዋል
ውርጭም ቀቅም ከረጋ እንደ ብርሌና እንደ
ብርጭቆ ስባሪ ይገመሳል።

፳ ቂሪር ነፋስ ይነፍን ጸባሐዊ። ወአስሐትያኒ
ይረግዕ ዲበ ማይ። ወይቀውም ላዕለ ኩሉ
ምቅዋመ ማይ ወከመ ልብሰ ጎጹን የጎድር
ዲበ ማይ ወይገለብባ።

ቀዝቃዛ ነፋስ ከወደ ምሥራቅ ይነፍሳል ው
ርጭም በውሀ ላይ ይረጋል አልፎ አልፎም
ባለው ውሀ እንደ ጽፋር ጸንቶ በውሀ ላይ
ያድራል ውሀውንም ይሸፍነዋል። ፀሐይ እስ
ኪወጣ ድረስ ፈረስና ሰረገላ በላዩ ያስኬዳል
ይላሉ፤ ቀኑ የሚለው ብትነ አስሐትያም የ
ሚለው የረጋው ነው።

፳፩ ወይበልዕ አድባረ ወያውሂ ገዳመ። ወያሐ
ርሮ ለሣዕር ከመ እሳት።

ተራሮችንም እንደ እሳት ይበላል። ዱፋንም
ያቃጥላል ሣፋንም እንደ እሳት ያሳርረዋል።

፳፪ ወፈውስ ኩሉ ፍጡነ ጊሚ፤ ዝናምኒ እም
ከመ ወረደ ውስተ መረት ያስተራሥሕ።

፳፫ ወበምክረ ዚአሁ ይዩብስ ቀላይ። ወእምዝ
ተከለ ዮሴዕ።

እግዚአብሔርም በመክረው ምክር ኤርትራ
ከዕስትና ካራት ተከፈለ። የርዳናስም በኢያ
ሱ ጊዜ ከላይ እስከ ቀርያታርም ከታችም
እስከ ባሕረ ጸው ድረስ ተከፈለ። ኢያ ፫ ፲፮
ከዚህም ከመክፈሉ የተነሣ ኢያሱ አሥራ
ሁለት ደንጊያ በየርዳናስ አቆመ። ኢያ ፩ ፱
ዳግመኛም የሰናክራም ከተማ ጠፋ ከዚህም
በኋላ ኢሳይያስ ፀሐይን አቆመ። ኢሳ ፴፭ ፭

፳፬ ወእለኒ ይነግድዋ ለባሕር ይነገሩ ሕማማ፤ ወ
ንሕነሰ ሰሚዐነ ናነክር።

በባሕርም የሚሂዱ ነጋድያን መከራነትዋን ይ
ናገራሉ በግብረ ሐዋርያትም እንዲናገረው ግ
ብ ፳፯ እስከ ፳፰ በገድሉ ሚናስም ታውቋል
እኛም ይህን ሰምተን እናደንቃለን።

፳፭ ወሀዩ ዕፁብ ግብሩ ወነኪር፤ ወአጥርዮ እንስሳ
ሂ በበዘመዱ።

በባሕርም የሚሰራው ስራ ድንቅ ረቂቅም ነው
እንስሳንም በየወገኑ መግዛት ገንዘብም ማድረግ
ይገባል።

፳፮ ወእምውስቲቱ ይትገበር ሎቱ ለሠናይ መግዛ
ወበቃሉ ይከውን ኩሉ።

ከሊህም መስዋዕት የሚሆኑ አሉ፤ ይህም ሁሉ
ለይኩን ባለው ቃሉ ተፈጠረ።

፳፯ ወብዙኅን ንግር ወኢንክል ፈጽሞቶ፤ ወማገለ
ቅቱስ ለኩሉ ነገር፤ ውእቱ ዳዕሙ ባሕቲቱ።
ብዙ ስነ ፍጥረትን ብዙም ቸርነቱን እንናገራ
ለን ነገር ግን መፈጸሙን እንችልም የዚህም
ሁሉ ነገር ፍጻሜው መርምሮ መርምሮ ለሊ
ከ ጠይቅ ርእሰክ ብሉ ለሱ ብቻ መተው ነው

፳፰ ሚመጠነ ንክል አዕኩቶቶ፤ እስመ ውእቱ የ
ዐቢ እምነ ኩሉ ግብሩ።

እሱን ማመስገን ምን ያህል እንችላለን አሉ
ከፍጥረቱ ይርቃልና።

፳፱ ወግሩም ውእቱ እግዚአብሔር ወፈድፋድ ዕብዩ
ወዕፁብ ኃይሉ።

እሱም እግዚአብሔር የሚያስፈራ ነውና ገናን
ነቱም እጅግ ግሩም ነው ከሀሊነቱም ድንቅ ነው

፴ አእኩትዎ ለእግዚአብሔር ወአዕባይዎ በአም

ጣነ ትክሉ ፡ እስመ ኢታጠነቅቄ ፈጽሞ ፡ ዓዲ
 የዐቢ እምነሉ ዝንቱ ። ወበኩሉ ኃይልከሙ አ
 ዕብይም ፡ ወኢትትህከዩ እስመ ኢትበጽሕም ።
 እግዚአብሔርን አመስግኑ ፡ ማመስገን ካልቻል
 ን እንደምን እናመስግንዋለን ትሉኝ እንደሆነ
 ምንም ፈጽማችሁ ማመስገን ባትችሉ እንደ
 ተቻላችሁ አመስግኑት ። ገናንነቱንም ተናገሩ ፡ ዳ
 ግመኛም እሱን ፈጽማችሁ ማመስገን አትች
 ሉምና የተቻላችሁን ያህል አመስግኑት ። ጼና አ
 ልባሲሁ ለወልድዩ ከመ ፂና ገዳም ጥቀ ጥን
 ቁቀ እግዚአብሔር ዘባረኮ እንዳለ። ዘፍ ጸጂ ጸጂ
 ከዚህም ከሚታየው ፍጥረት ሁሉ የማይታየ
 ው ፍጥረት ይዘዋል ፡ ዳግመኛም ሰነ ፍጥረት
 ን ከማወቅ ፍቅር ትሕትናም ይበልጣል ፡ በፍጹ
 ም ኃይላችሁና እውቀታችሁ ገናንነቱን ተናገ
 ሩ ፡ ምንም ብመመርመር ባትደርሱበት ምስጋና
 ውን ቸል አትበሉ ። ዳግመኛም አትመረምሩት
 ምና የተቻላችሁን ያህል አመስግኑት ።

፴፩ መኑ ዘርእዮ ወይነግረን ፡ ወመኑ ያዐብዮ በእም
 ጣነ ዕብዩ ።

አይቶና መርምርስ የሚነግረን ማነው ፡ እንደ
 ገናንነቱስ ጣዛት መጠን የሚያገኘውና የሚያ
 ከብረው ማነው ፡ ዳግመኛም አይቶ የሚነግረን
 ማነው እንደ ገናንነቱስ መጠን የሚያገኘው
 ማነው ብላችሁ ምስጋናውን ቸል አትበሉ ።

፴፪ ወብዙኅ ዘኢያስተርኢ ዘየዐቢ እምነ ዝንቱ ፤
 ውጥድ ዳዕሙ ዘርኢነ ግብሩ ።

ከዚህም ከሚታየው ፍጥረት የማይታየው ፍ
 ጥረት ብዙ ነው ። ያየነው ፍጥረቱ ግን ጥቂት
 ነው ።

፴፫ እስመ ኩሉ እግዚአብሔር ገባሪ ፤ ወወሀቦ
 ሙ ጥበበ ለጸድቃን ።

እግዚአብሔር የሚታየውንም የማይታየውን
 ም ሁሉ ፈጥሯልና ለጸድቃንም እውቀትን ሰ
 ጣቸው ፡ ግዙፋን ፍጥረታት እለብሔሞትን ፤
 ቂቃን ፍጥረታት መላእክትን ያያሉና ።

ምዕራፍ ፵፬

፩ ንወድሶሙ ለዕደው ክቡራን ፡ ለአበዊነ ብመ
 ሞዕሊሆሙ ።

እንግዲህ ከሄኖስ ጀምሮ እስከ ስምዖን ወ
 ልደ ከሀና ያሉትን አበው በዘመናቸው የ
 ተደረገውን እያነሣ ያመስግናል ፤ የክበሩ ሰዎ
 ች የሆኑ አባቶቻችንን እናመስግናቸው ፤ ሁ
 ለተኛም ውዳሴ ንወድሶሙ ይላል ፡ በዘመና
 ቸው የክበሩ አባቶቻችንን ምስጋናን እናመ
 ስግናቸው ። ሶስተኛም ውዳሴ ጥበብ ንወድሶ
 ሙ ይላል ፡ የክበሩ ሰዎች የሆኑ አባቶቻችን
 ን በዘመናቸው የተደረገውን እያነሣን ጥበብ
 ያለው ምስጋናን እናመስግናቸው ።

፪ እስመ ብዙኃ ክብረ ወሀቦሙ እግዚአብሔር
 ወአዕበዮሙኒ እምፍጥረተ ዓለም ።

እግዚአብሔር ብዙ ክብርን ሰጥቷቸዋልና ከፍ
 ጥረትም ሁሉ ይልቅ እለ ዳዊትን አከበራቸው
 ፤ ወኩነኑ በመንግሥቶሙ ፤ ዕደው እለ አሰመ
 ዩ በኃይሉሙ ፤ ወመከርያን በጥበቢሆሙ ፤ ወ
 ይንግሩ በትንቢቶሙ ።

በመንግሥታቸውም ገዙ በኃይላቸውም ስማ
 ቸውን አስጠሩ ። ዳግመኛም በመንግሥታቸው
 የገዙ በኃይላቸውም ስማቸውን ያስጠሩ እለ
 ዳዊት ደጋጎች ናቸው እናመስግናቸው በጥ
 በባቸውም የሚመክሩ እለ ሰሎሞን ትንቢት
 ም የሚናገሩ እለ ኢሳይያስ ደጋጎች ናቸው
 እናመስግናቸው ።

፬ ወነገሥተ አሕዛብኒ በአጽባኢሆሙ ፤ ወጸሐፍ
 ቶሙኒ ለሕዝብ በጥበቦሙ ፤ ወበ ጥበበ ቃሉ
 ሙ ዘውስተ ልቦሙ ፤

የአሕዛብም ነገሥታት ሰልፍን በማወቃቸው
 ዳግመኛም በአጽባኢሆሙ ይላል ። በእጃቸው በ
 መግደላቸው በጣታቸውም በመስለባቸው የ
 ሕዝቡም አለቆች በጥበባቸው በልባቸውም
 ባለ በቃላቸው ጥበብነት ደጋጎች ናቸው እና
 መስግናቸው ።

፩ ወለአለ የኅሥው ሐዋዝ መሰንቆ ወማኅሌተ ወየሐልዩ ከመ ዘበመጽሐፍ ።
 መሰንቆ እየመቱ በገናም እየደረደሩ በሕጹጸ ፤
 ንም እንደ ተጻፈ በጎ ምስጋና የሚያመሰ ፤
 ግኑ መዘምራንን እናመስግናቸው ፤ ጻዊት ዪ፻ ፲፱
 ፳፮ መዘምራን አስነሥቶ ያመሰግኑ ነበር
 ፩ ዜና ፳፭ ፯ ።
 ፯ ወዕደውኒ ብዑላን እለ የአክሎሙ ኃይሎሙ
 እለ ጻጎን ይነበሩ ውስተ አብያቲሆሙ ።
 ኃይላቸውና ገንዘባቸውም የሚበቃቸው በቤ ፤
 ታቸውም ደገና የሚኖሩ የከበሩ እለአብር
 ሃም ደጋጎች ናቸው እናመስግናቸው ።
 ፯ ወእሉ ዙሎው እለ ከብሩ በመዋዕሊሆሙ ወ
 ተደለጧ በሕይወቶሙ ።
 አሌህም ሁሉ በዘመናቸው ከብረው በሕይወ ፤
 ታቸው ሳሉ ተድላንና ደስታን አድርገው የ
 ኖሩ ናቸው እናመስግናቸው ።
 ፳ ወበ አምሑትቶሙ እለ ኅደጉ በመ ከቡረ
 ዘይትናገሩ ቦቱ ።
 ከሳቸውም ስማቸው የሚጠራበት መጽሐፍ
 ጽፈው ሲጠሩ የሚኖሩ ጻድቃን አሉ ።
 ፱ ወበ እለ አልበ ዘይዜከሮሙ ወእለኒ ጠፍኡ
 ወኮኑ ከመ ዘኢተፈጥሩ ። ወገብኡ ከመ ዘኢ
 ተወልዱ ። ወውሉዶሙኒ ከማሁ ምስሌሆሙ
 ስማቸው የሚጠራበት መጽሐፍ ሳይጽፉ የ
 ሞቱ አሉ። ተፈጥረውም እንዳልተፈጠሩ ተወል
 ደውም እንዳልተወለዱ የሆኑ ልጆቻቸውም
 እንደሳቸው ሆነው የጠፉ ኃጥአን አሉ ።
 ፲ ወእሉስ ዕደው ሥዑላን፤ እለ ኢተረሥአት ሉ
 ሙ ጽድቆሙ ።
 እለዚህ ግን ደጋጎች በልበ ሥላሴ የታሰቡ
 ናቸው ጽድቃቸውም ያልተዘነጋባቸው ናቸው።
 ፲፩ ወትቀውም ምስለ ውሉዶሙ ለዝሉፉ ሠና
 ይ ርስቶሙ በላዕለ ውሉዶሙ ።
 ርስታቸው በረከታቸውም ለልጆቻቸው ለል
 ጅ ልጆቻቸውም ጸንታ ለዘላለም ትኖርላቸ
 ዋለች ።
 ፲፪ ወበሥርአቶሙ ይነበሩ ውሉዶሙ ፤

ልጆቻቸውም በሥርዓታቸው ጸንተው ይኖ
 ራሉ ።
 ወኢየሳልቅ ክብሮሙ ፤
 ክብራቸውም አይፈጸምም ።
 ወተቀብረ በሰላም ሥጋሆሙ ፤ ወለዓለም ት
 ቀውም ስሞሙ ።
 ሥጋቸውም በተድላና በደስታ ኖሮ ወደ መ
 ቃብር ወርደዋልና ስማቸውም ለዘላለም ሲ
 ጠራ ይኖራል ።
 ፲፫ ወይትናገሩ አሕዛብ በጥበቢሆሙ ፤ ወበግ
 ኅበረ አሕዛብ ይዌድስዎሙ ።
 ብዙዎችም ሰዎች ጥበባቸውን ይናገራሉ ፤ ጻግ
 መኖም በጥበባቸው ጸንተው ይጨዋወታሉ
 የአሕዛብም ወገኖች ያመሰግንዋቸዋል ።
 ወኔኖክሰ አሥመሮ ለእግዚአብሔር ወኅብአ
 ወኮነ አርአያ ለዓለም ከመ ይነስሐ ።
 ሂኖክም እግዚአብሔርን አገለገለው ከረአይት
 ም ከጃቸው ከግብራቸውም ከሞት ከማየ አይኅ
 ሰወረው ዘፍጥረት ፩ ፳፱ በዚህም ዓለም ለ
 ሚኖሩ ሰዎች ንስሐ ይገቡ ዘንድ ለትንሣኤ
 ምሳሌ ሆነ ዛሬ በብሉይ ሥጋ በግነት መኖ
 ሩ ኋላ ተነሥተው በሐዲስ ሥጋ በመንገ
 ሥተ ስማይ ለመኖራቸው አምሳል ነውና
 በአቤል አፍርሆሙ ወበሂኖክ አንቅሐሙ እ
 ንዳል ።
 ፲፯ ወኖላኒ ተረክበ ፍጹመ በጽድቅ ፤ ወአመ መ
 ዋዕለ መንሱት ኮነ ውእቱ ሣህለ ለዓለም ፤ ወ
 ውእቱ ተርፈ ለብሔር አመ ኮነ ማየ አይኅ ።
 ኖህም በውነት ፍጹም ሆኖ ተገኘ በጥፋት
 ም ወራት ጊዜ ኖሳ ለዓለም ምግብ ሆነ ምግብ
 ጠፍቶ ስላስገኘ ነው ማየ አይኅም በመጣ ጊዜ
 ለሰው ለከብት ዘር ሊሆን እሱ ቀረ ።
 ፲፰ ተከዩደ ምስሌሁ ለዓለም ከመ ኢያጥፍአ ግ
 የ አይኅ ለኩሉ ።
 ሥጋዊንና ደማዊን ሁሉ የጥፋት ውሀ እንዳ
 ያጠፋው እግዚአብሔር ከሉ ጋራ ለዘላለም
 ተማግለ ።
 ፲፱ አብርሃም ዓቢይ ውእቱ አቡሆሙ ለአሕዛብ

ነሱም ፡ ወኢተረክበ ዘከማሁ ክቡር ፡
የሕዝብና የሕዝብ ሁሉ አባታቸው አብር
ሃም ደግ ነው እናመስግነው እንደሱም ያለ ጽፎ
የከበረ አልተገኘም ፡

፳ ዘዐቀበሕጎ ወተከየደ ምስሌሁ በሥጋሁ ወገብረ
ሕጎ ለልዑል ወአመኒ አመክሮ ተረክበ ምዕመን
የልዑል እግዚአብሔርን ሕጉን የጠበቀ በግ
ዝረትም አሥምር በቅድሚያ ብሎ (ዘፍጥ
፲፯ ፩) ከሱ ጋራ የተማማለው ሕጉንም የ
ፈጸመ ገሥዝ ለወልድክ ይስሐቅን ዘታፈቅር
(ዘፍጥ ፳፪ ፩ ፪) ብሎ በተፈታተነውም ጊዜ የ
ታመነ ሁኖ ተገኘ ፡

፳፩ ወእንበይነ ዝንቱ በመሐላ አቀመ ሎቱ ኪዳነ ፪
ከመ ይትባረኩ አሕዛብ በዘርኡ ወከመ ያ
ብዝኖ ከመ ኖጸ ባሕር፤ ወከመ ኮከብ ይት
ባዝኑ ዘርኡ ወከመ ያውርሶም እምባሕር ፪
እስከ ባሕር፤ ወእምነ አፍላግ እስከ አጽናፈ
ምድር፡፡
ስለዚህም ነገር ቃል ኪዳኑን በመሐላ አጸና
ለት አሕዛብ ይስሐቅን ያዕቆብንም ያከበረ
ያከብርህ እየተባበሉ በልጆቹ በልጅ ልጆቹም
ይመራረቁ ዘንድ እንደ ባሕር አሸዋም ያበ
ዛው ዘንድ ልጆቹም እንደ ሰማይ ኮከብ ይ
በዙ ዘንድ ከጤግሮስ እስከ ኤፍራጥስ ከኤ
ርትራም እስከ ፍልስጥኤም ድረስ ያወርሳቸው
ዘንድ መሐላውን አጸናለት ፡

፳፪ ወለይስሐቅን ከማሁ አቀመ ሎቱ እንበይነ
አብርሃም አቡሁ በረከትኒ ለኩሉ እንላ እመ
ሕያው ሥርዐት፡፡
እንደዚህም ሁሉ ለይስሐቅ ሰላባቱ ስለ አብር
ሃም ቃል ኪዳኑን አጸናለት ለሰውም ሁሉ
ሥራት ሆና የተሰራች በረከት፡፡

፳፫ አዕረፈት ላዕለ ያዕቆብ ዲበ ርእሱ፤ ወአስተ ፪
ርአየት ሎቱ በረከቱ፡፡ ወሀቦ ርስቶ ኪያሃ
ወፈለጠ ሎሙ ርስቶሙ ዘዘዚአሆሙ ወከፈ
ሎሙ ለዐሰርቱ ወክልኤቱ አሕዛብ፡፡
በያዕቆብ አደረጃ በረከቱም ተገለጸችለት እስ
ዋንም በረከቱን ርስቱንም ሰጠው የሥጋው ፪

ንና የነፍሱንም ርስታቸውን ለይቶ ለይቶ ሰ
ጣቸው ላሥራሁለትም ነገድ አካፈላቸው ፡
ወአውጽኦ እምኔሆሙ እደወ ጸድቃን እለ
ከብሩ ወረከቡ ሞገሰ በኅበ ኩሉ እንላ እመ
ሕያው፤ ወተፈቅሩ በኅበ እግዚአብሔር ወበ
ኅበ ሰብእ፡፡
የከበሩም ጸድቃን ከሳቸው እንዲወለዱ አደረገ
በሰውም ሁሉ ዘንድ ባለሙዋልነትን አገኙ በ
እግዚአብሔር ዘንድና በሰው ዘንድም ተወደዱ

ምዕራፍ ፵፭ ፡

ወሙሴኒ ዘቡሩክ ዝክሩ ፡
ስም አጠራሩም የከበረ ሙሴ ደግ ነው እና
መስግነው፡፡
ወስብሐተ ቅዱሳን ዝክሩ ወአምሳሉ፡፡ ወአዕ
በዮ ወግሩመ ኮነ ላዕለ ፀር፡፡
ስም አጠራሩም የመላእክት ብርሃን ነው በ
ግምባሩ ብርሃን ተስሎበታልና ዘፀኦ ፵፱ ፳፱
ምሳሌውም መልአክ ነው የቀድሞ ስሙ ም
ልክአም ነበረ መልአክ ማለት ነውና እግዚአ
ብሔርም አከበረው በጠላቶቹ በግብጻውያንም
ዘንድ የተፈራ ሆነ፡፡
ወገብረ ተአምረ በቃሉ፤ ወተወደሰ በቅድመ
ነገሥት ወአዘዘ በእንተ ሕዝቡ ወአርአዮ ስ
ብሐቲሁ፡፡
በቃሉም ተናግሮ ተአምራት አደረገ ዘጠኝ
መቅሠፍትንና አሥረኛ ሞተ በኩርን አሥራ
ንደኛ ሥጥመትን አምጥተዋልና በእስራኤ
ልና በአሕዛብ ነገሥታትም ፊት ተመሰገነ ወ
ገኖቹንም ከግብጽ አውጣቸው ብሎ አዘዘው
ጌትነቱንም በደብረ ሲና አሳየው፡፡
ወቀደሶ እንበይነ ሃይማኖቱ ወየውሃቱ፡፡ ወከ
ያሁ ኃረየ እምነ ኩሉ ሰብእ፡፡
ስለ ሃይማኖቱና ስለ የውሀቱም ለየው፡፡ ሙ
ሴስ የዋህ እምነሎሙ ብሎ ዘጉል ፲፪ ፫ ከሰ
ውም ሁሉ ለይቶ እሱን መረጠ፡፡
ወአስምዖ ቃሉ፤ ወአብኦ ውስተ ቆባሩ ወወ

ሀቦ ትእዛዝ በቅድሚያው ወመሐሮ ሕገ ሕይወት ከመ ይምሐሮ ለያዕቆብ ኪዳኖ ወክነኔሁ ለእስራኤል።

በደብረ ሲናም መብረቅና ነጉድጓድ የነጋሪ ትም ድምፅ አሰማው፡ ወደ ደመናው ውስጥ አገባው፡ ሰባት መጋረጃ ጋርዶ ታይቶታል ስ ድስቱን እየገለጠ እያነሣም ገብቶ በሰባተኛው መጋረጃ ተነጋግሮታልና፡ አሠርቱ ቃላት የተጻፉባቸውንም ሁለት ጽላት በፊቱ ሰጠው ሕይወት የሚገኝበት ሕገ አሪትንም አስተማረው፡ ለሁለቱ ነገድ ኢታምልክን ላሥሩ ነገድ ዘጠኙን ሕገጋት ያስተምራቸው ዘንድ አስተማረው ሲል ነው።

፩ ወአሮንሂ ዐቢይ ከማሁ ወቅዱስ፡ ወእጉሁ እምሕዝብ ሌዊ።

እርንም እንደሱ ደግ ነው እናመስግነው ከሌዊ ወገንም ተመርጦ የተሾመ ነው የሙሴም ታላቅ ወንድሙ ነው።

፪ ወአቀመ ሎቱ ሕገ አምላኩ ዘለዓለም፡ ወወሀቦ ቅድሳቶሙ ለሕዝብ ወአብፅዖ በሠናይ ሰርጉ፡ ወአልበሶ ልብስ ክብር።

ፈጣሪውም ለዘለዓለም የሚኖር የክህነት ሕግን አጸናለት፡ ሕዝቡም ከገንዘባቸው ለይተው የሚያመጡትን አሥራቱንና በከፊቱን ሰጠው በበጎ ጌጥም አከበረው፡ ፩ ኅብር ጅኛ ወርቀ ዘቦ ያለው ልብስ አለበሰው።

፫ ወአስተምክሖ በኩሉ ወአጽንኦ፡ ወበመዋዕለ ቃይል ወቆጽናቲሁኒ ወልብስ ጳይር ወልብስ ዐጽፍ በሁሉ ደስ አሰኘው ቸንፈርም በተነሣበት ወራት አጸናው፡ ሕያዋንን ባንድ ወገን ምውታንንም ባንድ ወገን አድርጎ ጥና ይዞ በመካከላቸው እየተመላለሰ ተዘክሮ አብርሃምሃ ይስሐቅሃ ወያዕቆብሃ እያለ ቢጸልይ ቸንፈሩን ጸጥ አድርጎታልና። ዘጉልቀኑ ፲፮ ፵፮። ወቀዊሞ ማዕከለ ሕያዋን ወሙታን ከተረመዐተ ወፈለጠ ፍኖተ ሕያዋን እንዳለ ጥበበሰሎሞን ፲፮፳፫። ከራትንም ምሉጣ ቀሚስን ምሉጣንም ሸልሞ ደስ አሰኘው።

ወእንተ ዐውዱ ጽጌያት ወጸናጽለ ወርቅ ብዙ ኅበውዱ፡ ወኅበኒ ኬዶ ይደምፅ እግሩ በቃለ ፀዓዕ፡ ወነገረ ይገብር ድምፀ ጽራሁ፡ ወተዝክር ለሕዝቡ ወለውሉዶሙ።

በዙሪያውም ሮማን ወርቅና ብዙ ጸናጽለ ወርቅ ያለበት፡ እግሩም በሄደበት የሻከራው ድምፅ ይሰማል። ዳግመኛም በሄደበት ተዘክሮ አብርሃምሃ ወይስሐቅሃ ወያዕቆብሃ እያለ ሲያዘክር ከሻከራው ድምፅ ጋራ የአሮን ድምፅ ይሰማል፡ የሻከራውም ድምፅ ተአምራት ያደርጋል ቸንፈርን ያርቃልና። ዳግመኛም ተዘክሮ አብርሃምሃ ወይስሐቅሃ ወያዕቆብሃ ማለቱ ተአምራት ያደርጋል፡ ይኸውም ለወገኖቹና ለልጆቻቸው መታሰቢያ ነው።

፬ ወአልበሶ ወርቀ ዘቅድሳት ወያክንት ወአልባሰ ዘተገብረ በዐስቀ ሚላት ወአልባሰ ሎግዮ ዘበነገረ ጽድቅ ወርትዕ።

እስራኤል ከገንዘባቸው ለይተው ያመጡት ያክንት የሚባል ምእንቀኑ ያለበት ወርቀ ዘቦ አለበሰው፡ ከነጭሐር ጋራም በተፈተለ በወርቅ ሽቦ የተሰራ ልብስ አለበሰው፡ በውነት የተሰራ የሎግዮን ልብስ፡ ዳግመኛም ከአዕናቀኑ ቃል የሚሰማበት ሎግዮን አለበሰው፡ ሎግዮ የደረገ ልብስ ነው።

፭ ልብሶ በመልበስ እንተ ክቡብ ፈትሎ ዘለይግብረ ኬንያ፡ ወዕንቀኑ ዘዕፁብ ሜጡ ወኅርው ዓይን ማኅተም። ወመቀጽርቱ ወርቅ ዘግቡር በዕንቀኑ ወጽሑፍ ተዝክሮ ውስቴቱ ወልኩዕ በአምጣኑ ጉልቆሙ ለደቂቀ እስራኤል በበሕዘቢሆሙ።

በልብስ ላይ ልብስን አለበሰው፡ አስቀድሞ እጅ ጠቢብ ኋላ እጅ ሰፊ ምሉጣ ቀሚስን አለበሰው፡ ዳግመኛም ልብሶ በመልበስት ይላል፡ ልብስነቱን በለበሰ ጊዜ ቃል የሚሰማበት የቀይ ሐር ፈትሎ ሁለት የሆነ የብልህ ሥራ ዋጋውም ጭንቅ የሚሆን ዕንቀኑ ያለበት ይኸውም አቀራረጹ ያማረ ነው። ዳግመኛም ማኅተመ ዓይን ይላል፡ መልክአ ዓይን ሲል ነው፡ ዓይን ነጩም ጥቁሩም የለዘበ እንደ ሆነ

የለዘበ ነው፤ ሥራውም በዕንቅ የተሠራ ወርቅ ነው፤ አስቀድሞ ሐሩን አጉድጉዶ ወርቅ ወርቁንም አጉድጉዶ ዕንቅ አድርጎበታልና ያሥራ ሁለቱም ነገደ እስራኤል መታሰቢያ በውስጡ ተቀርጸ ተጽፏል፤ የጳጳሩ ነገድ ስም ባንዱ ዕንቅ ተጽፎበታል።

፲፪ ወቀጽላ ወርቅ መልዕልተ ቂድራን። በአምሳለ ዓይነ ግንተም ቅድሳቱ፤ ምክሐ ክብሩ ወግ ብረ ኃይሉ። ወፍትው ለዓይን ሠርጉ ወፈድ ፋደ ሥኑ።

አኸያ ሸራኸያ ተብሎ የተጻፈበትም የወርቅ ቀጽላ እንደ ሹግራ መታጠቂያ ባለች መጠ ምጣሚያው ላይ አለው፤ በደረጋትም ጊዜ በ ግንባሩ ወገን ትሆናለች፤ አቀራረጹ ያማረ ነው ሁለተኛም ግንተመ ዓይን ይላል። መልክአ ዓ ይን ሲል ነው፤ ያይን ነጩም ጥቁሩም የለዘ ባ እንደ ሆነ የለዘበ ነው። ስስተኛም በአሪት እንደ ተጻፈው ነው። ዘፀአ ፴፱ ፴ = የሚለይበት ነው። የክብሩም መመኪያ ነው። የተአምራቱ ም ሥራ ይሰራበታል። ጌጡም እዩኝ እዩኝ ይ ላል፤ መልኩም እጅግ የተወደደ ነው።

፲፫ ወኢተገብረ እምቅድሜሁ ዘከማሁ፤ ለዓለም አልቦ ዘለብሰ ከማሁ። ዘእንበለ ደቂቁ ባሕቲ ቶሙ። ወአኸማዲሁኒ ለዝሉፋ። ከሱም አስቀድሞ እንደሱ ያለ አልተሠራም ከሱም በኋላ እንደሱ የለበሰ የለም ከልጆቹ ብቻ በቀር ከዚያም በኋላ ቀጽለው ቀጽለው ከሚነሱ ከወገኖቹ በቀር።

፲፬ ከመ ይሠራ ሎቱ መሥዋዕተ ዙሎ አሚረ እንተ ጸብሐት ከዕበ ለለዕለት። ሁለጊዜ እየነጋ ዕለት ዕለት ጧትና ማታ ይ ሠወላት ዘንድ።

፲፭ ወፈጸመ ሎሙ ሙሴ እደዊሆሙ። ወቀብዖ ቅብዓ ቅድሳት። ወከኖ ሕገ ዘለዓለም። ወለው ሉዱኒ በአምጣነ መዋዕለ ሰማይ። ከመ ይት ቀነዩ ሎቱ ወይኩንም ከሀናቲሁ። ወከመ ይባ ርክዎሙ ለሕዝቡ በስሙ። ሙሴም እጃቸውን ደመ በግዕ ቀባቸው አፄ

ሽቱ አምስተኛም ዘይት ጨምረው አዋህደው ያጣፈጡትን መለዩ የሚሆን ቅብን ቀባው። ይኸውም ለዘላለም ሕገ ሆነው። ለልጆቹም ጠፈር በአድማስ ጸንቶ የሚኖረውን ዘመን ያህል ሕግ ሆናቸው፤ እስከ ምጽአትስ አይደለም በዕለተ ዓርብ ቀርቶባቸዋል ብሎ ሰማይ ግብሩን እስከሚለውጥበት እስከዕለተ ዓርብ ድረስ ማለት ነው። አገልጋዮቹ ሆነው ይገዙለት ዘንድ። ሕዝቡንም ስሙን ጠርቶው ይባርኳቸው ያከብሯቸው ዘንድ።

፲፮ ወኪያሁ ጎረዩ እምነሉ ሕያዋን፤ ከመ ያብዕ መሥዋዕተ ለእግዚአብሔር፤ ወዕጣነ ተዝካረ መዐዛ ሠናይ፤ ከመ ያስተስሪ ሎሙ ለሕዝቡ። በዚህም ዓለም ካሉ ሰዎች ሁሉ እሱን መረጠ ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ይሰዋ ዘንድ ለወገኖቹም ኃጢአታቸውን ሊያስተሰር ይላቸው በጎ መታሰቢያ አድርጎ ዕጣን ያጥን ዘንድ።

፲፯ ወወሀቦ ትዕዛዝ ወሠርዖ ፍትሐ ወኸነኒሁ ከመ ይምሐሮ ለያዕቆብ ስምዖ፡ ወከመ ያለብዎ ለእስራኤል ሕጎ።

ትእዛዙንም አስተማረው ኢታምልክንና ዘጠኙንም ሕገጋት ሠራለት፤ ለሁለቱና ላሳሩ ነገድ ዘጠኙን ሕገጋት ኢታምልክንም ያስተምር ዘንድ።

፲፰ ወተቃወምዎ ነኪራን ወቀንዑ ላዕሌሁ በገዳም ዕደው እለ ዳታን ወአቤሮን፤ ወትዕይንቶሙ ለእለ ቆሬ፡ ወዋቱ በመቅሠፍት ወበመንሱት። በግብርም በነገርም ልዩዎች የሆኑ ሰዎች በምድረ በዳ ሳሉ ቀንተው አሮንን ተቃወሙት፤ እሌሁም እለ ዳታንና እለ አቤሮን የለቆሬም ወገኖች ናቸው፤ ወዲያውም ፈጥነው ጠፉ፤ ምነው ጨዎቹማ የተነሱ በሙሴ አይደለም ቢሉ በሙሴ መነሣት በአሮን መነሣት ነውና ዳግመኛም ካህናቱ ጨዎቹን እንዲህ ብለዋቸዋል እኛ አሮንን በሙሴ ዳኝነት አሸረን እንሾማለን እናንተም ሙሴን በኛ ዳኝነት አሸረችሁ ትሾማላችሁ ብለዋቸዋልና፤ በሙሴም ተነሥተውበታል፤ ሕዝቡን ቆሬንም ምድር ተከፍታ ውጣቸዋለች ዘንጉል። ፲፯ ፴፪ ከሀናቱ ግን ይት መቶ አምሳ ነበሩ፤ እሳት

ከሰማይ ወርዶም በማፅጠንታቸውም ጢስ ቅ ታሪ ቢሉ ተቃጥለዋል ዘኁል ፲፮ ፴፭።

ወርአዮሙ እግዚአብሔር ወኢያሥመርዎ፤ ወአ ጥፍአሙ በመዓቱ፤ ወገብረ ዕፁብ በላዕሌሆሙ ወአጎለቆሙ በነደ አሳት።

እግዚአብሔርም ደስ እንዳላሰኙት አይቶ አየ ና ተቂጥቶ አጠፋቸው፤ ደንቅ ስራም ሰራባቸው አሳትም ከሰማይ አውርዶ አጠፋቸው።

ወወሰኑ ከብረ ለአርን፤ ወወሀቦ መክፈሉቶ ቀ ዳሜ እክሉሙ፤ ወቅድመ ሠርዎሙ እክለ ዘያ ጸግቦሙ።

ለአርንም ከብር ጨመረለት፤ ፈንታውንም አሥ ራትንና ቀዳምያትን ሰጠው አስቀድሞም የሚበ ቃቸውን መብል ሥራት አድርጎ ሠራላቸው።

ከመ ይብልዑ መሥዋዕቶ ለእግዚአብሔር ዘወ ሀቦ ሉቱ ወለፍራሁ።

ለሱና ለልጆቹ የሰጠውን የእግዚአብሔርን ተ ረፈ መሥዋዕቱን ይበሉ ዘንድ።

ከመ ኢይትከፈሉሙ ምድርሙ ለሕዝቡ፤ ወ ኢወረሰ ምስለ ሕዝብርስተ እስመ ውእቱ ከ ፍልክ ወርስትከ።

የወገኖቹን ርስታቸውን እንዳይከፈላቸው ከሕ ዝቡም ጋራ ርስት አልወረሰም፤ ከፍልክና ርስ ትክ እኔ ነኝ ብሉታልና፤ ዳግመኛም ከፍሉና ር ስቱ እግዚአብሔር ነውና።

ወፈንሐስኒ ወልደ አልአዛር ሣልስ ከብሩ እስመ ቀንኦ ለፍርሀተ እግዚአብሔር። ወአ ቀሞ ለገሥጸ ሕዝቡ። ወበኒርውና ነፍሱ እም ፈቃዱ አስተርአየ ለእስራኤል።

ሹመቱም ከብሩም ከአርን ሶስተኛ የሚሆን የአልአዛር ልጅ ፈንሐስም ደግ ነው እናመ ስግነው፤ ለእምልኮተ እግዚአብሔር ቀንቶ ዘ ምሪንና ከስቢን አጥፍቷልና። ዘኁል ፳፭ ፯ ፳ ፲፬ ፲፭። ወገኖቹንም ለመገሠጽና ለማስተ ማር አስነሣው፤ በፈቃዱም ሰውነቱን ለሞት አሳልፎ ሰጠ።

ወእንበይነ ዝንቱ አቀመ ሉቱ ኪዳነ ሰላም ከመ ይምሐርሙ ለሕዝቡ በስርዐቶሙ ለቅ

ዱሳን። ወከመ ይኩኖ ሉቱ ወለዘርዑ ዐቢይ ክህነት ዘለዓለም።

በዚህም ምክንያት ሶስት መቶ ዘመነ ክህነት ተሰጠው፤ ለወገኖቹ የአብርሐምንና የይስሐ ቅን የያዕቆብንም ሥራት ያስተምራቸው ዘ ንድ፤ ዳግመኛም በሥርዓታቸው ጸንቶ ያስተም ራቸው ዘንድ ለዘላለም የሚኖርም ደገኛ ክህ ነት ለሱና ለልጆቹ ይሆን ዘንድ ዘኁል ፳፭ ፲፪ ፲፫።

ወትርሲተ ወልዱ ለዳዊት ዘእምነገድ ይሁዳ ወመክፈሉተ መንግሥተ ውሉድ ዘበሕጉ ወሉ ቱኒ ርስቱ ወለውሉዱ።

የዳዊትም የልጁ ጌጥ ይሆን ዘንድ ከህጉን ሰ ጠው ንጉሡን እየቀበ ያነግሠዋልና፤ ዳግመ ኛም ከነገደ ይሁዳ የተወለደ የዳዊት ልጅ ጌጥ ይሆን ዘንድ መንግሥትን ሰጠው። መን

ግሥት ያለ ክህነት ክህነትም ያለ መንግሥት አይሆንምና፤ በሕጉም ጸንተው የሚኖሩ የል ጆቹ መንግሥት ጌጥ። ዳግመኛም በሕጉ ጸን ተው የሚኖሩ የዳዊትን ልጆች መንግሥት ሰጠው፤ ክህነት መንግሥትም ለሱ ርስቱ ነው ለልጆቹም ርስታቸው ነው።

ከመ የሀቦሙ ጥበብ ውስተ ልቦሙ። ከመ ይ ኩንንዎሙ ለሕዝቡ በጽድቅ። ከሮ ኢይማ ስኖሙ በረከቶሙ ወክብርሙኒ በኢሉ መዋ ዕሊሆሙ።

ክህኑ ንጉሡም ወገኖቹን በውነት እንዲገዛ ቸው በልባቸው የሚያድር ጥበብን ያስተም ራቸው ዘንድ ባለ በዘመናቸውም ሁሉ መም ርነታቸው እንዳይቀርባቸው።

ምዕራፍ ፵፮

ጽኑዕ ውእቱ በውስተ ቀትል ኢያሱ ወልደ ነዌ። ወተለወ እምነ ሙሴ ተነብዮተ ወኮነ በ ከመ ስሙ ዐቢይ ወአድኃኖሙ ለጎሩያኒሁ ወተበቀለ ፀርሙ ከመ ያውርዕሙ ለእስራ ኤል ምድርሙ።

ከሙሴ ቀጽሎ የተሾመ የነዌ ልጅ ኢያሱ በሰልፍ ጊዜ ጽኑ ነው፡ አማሌቃውያንን አጥፍቶ ወዳጆቹ እስራኤልንም አድኖ ስሙ መድኃኒት እንደ ተባለ ታዳጊ ሆነ፤ ለእስራኤል ርስታቸውን ያወርሳቸው ዘንድ ጠላቶቻቸውን አሕዛብን ተበቅሎ አጠፋቸው፤ ጥንቱን ያባታቸው ያሴም ዕፃ ነውና፤ ዳግመኛም የአሕዛብን አገራቸውን ለእስራኤል ያወርሳቸው ዘንድ።

ወተሰብሐ ሶበ አንሥኦ ኣዲሁ ወሶበ ቂልቂለ ኩናተ ላዕለ አህጉሪሆሙ።

እጁንም አንሥቶ በጋሻው በጠቀሳቸው ጊዜ ጠፋንም እየከፈለ ወዳገራቸው በሰደደ ጊዜ ድል አድርጎ ተመሠገነ።

መኑ እምቅድሜሁ ዘኮነ ከግሁ፤ ወለሊሁ እግዚአብሔር ጸብኦ ሎሙ ፀሮሙ።

ከሱ አስቀድሞ እንደሱ የሆነ ማነው፤ እግዚአብሔርም በሱ አድሮ ጠላታቸውን አጠፋላቸው።

አከኑ በእዴሁ ቆመት ፀሐይ፤ ወአሐቲ፤ ዕለት ፳ ሠኑየ መዋዕለ ኮነት።

ኢያሱማ ያናቅ ዘንድ በቃሉ ፀሐይ የቆመች አይደለም እንዲቱስ ቀን ሁለት ቀን የሆነች አይደለም። አቀመ ፀሐየ በገባዖን ወ ወርኃኒ በቂላተ ኤሎን እንዳለ ኢያ ፲፪ እስከ ፲፭፤

ወጸውዖ ለልዑል ወለኃያል ሶበ አመንደብም ፀፋ እምዐውዱ። ወጸውዖ ለእግዚአብሔር ዓቢይ። በዕብነ በረድ ወበኃያል ጽኑዕ ጠላቶቹም በዙሯው በከበቡት ጊዜ ልዑል ኃያልም የሚሆን እግዚአብሔርን ለመነው በረድ አዝንመህ ፀሐይ አቁመህ መብረቅና ነጉድንድም አስምተህ ጠላቶቹን አጥፋልኝ ብሎ ገናና የሚሆን እግዚአብሔርን ለመነው።

ወአዝነመ ላዕለ ሕዝብ እለ ጸብእም። ወ በውስተ ጸድፍ አጥፍአሙ ለእለ ተቃተል ምሙ ከመ ያእምሩ ሕዝብ ኃይሉ እስመ እግዚአብሔር ውእቱ ዘይጸብአሙ ወእትለው ምስሌሆሙ ኃይሉ።

የወንቸው አሕዛብንም በረድን አዝንም ፀሐይንም አቁሞ አጠፋቸው። ኢያ ፲፩ የተዋንቸውንም ሸሽተው በተሰወሩበት ገደል ተንዶ እንዲያጠፋቸው አደረገ፤ እስራኤል ኃይሉን ከሀሊነቱንም ያውቁ ዘንድ ያጠፋቸው እግዚአብሔር ነውና ተአምራቱንም አደረገላቸው።

ወበመዋዕለ ሙሴኒ ገብረ ሣህሎ ምስሌሆሙ ውእቱ ወካሌብ ወልደ ዮፎኒ፤ ተቃወሙ ቅድመ ፀር ወከልእምሙ ለሕዝብ ጌጋየ፤ ወአፋደግምሙ እኩየ ነጉርጓረ።

በሙሴም ዘመን ሰሳው እልፍ አጋር ወደ ምድረ ርስት አንገባም ብለው ቢያንጉራጉሩ እሱና የዮፎኒ ልጅ ካሌብ እንገባለን ብለው በሰሳው እልፍ አጋር ፊት ተከራከሩ ሕዝቡንም አንገባም ማለትን ተዉ ብለው ከለከሏቸው፤ ከፋ ማንጉራጉርንም አስተዋቸው።

ወእሙንቱ ዳዕሙ ከልኤሆሙ እለ ድጎኑ እምነ ሰሳ እልፍ አጋራ። ወበኡ ምድረ እንተ ታውሕዝ ሐሊበ ወመዓረ።

ከሰሳው እልፍ አጋር ተለይተው የዳኑ እሌህ ሁለቱ ብቻ ናቸው፤ ተድላ ደስታም ወደማይታጣበት ወደ ምድረ ርስት ገቡ።

ወወሀቦ እግዚአብሔር ኃይለ ለካሌብ፤ ወነበረ ምስሌሁ እስከ አመ ይልሕቅ፤ ወአዕረጎ ውስተ መልአተ ምድር ወውሉዱ ተካፈሉ ርስቶሙ።

ለካሌብም እግዚአብሔር ኃይልን እውቀትንም ሰጠው፤ ኃይሉም ከሱ ጋራ እሱም ከኢያሱ ጋራ እስኪያረጅ ድረስ ኖረ፤ ወደ ኬብሮንም አገባው፤ ልጆቹም ርስታቸው ኬብሮንን ተካፈሉ። ኢያ ፲፬ ፲፫ ፲፬።

ከመ ይርአዩ ዙሎሙ ደቂቀ እስራኤል። ከመ ወናይ ተሊዎቱ ለእግዚአብሔር።

የእስራኤል ልጆች ሁሉ እግዚአብሔርን መከተል ደግ እንደሆነ ያዩ ዘንድ።

፲፩ ወመኳንንቲሆሙኒ ለዙሉሙ በበእስማቲሆሙ

ወዘተሎሙ እለ ኢዘመው ልበሙ፤ ወዘተሎሙ እለ ኢጎደግም ለእግዚአብሔር፡ ቡሩክ ለይ ኩን ዝክርሙ።

የሊሆም ሁሉ አለቆቻቸው በየስማቸው ቡሩክን ይሁኑ ልባቸውም በጣዖትና በኃጢአት ያልሴሰሰ ሰዎች ሁሉ እግዚአብሔርንም መከተል ያልተዉ ሰዎች ሁሉ ስም አጠራራቸው የከበረ ይሁን።

፲፪ ወይትፈሳሕ አፅጽምቲሆሙ በኅብ ሀለዉ ወይትባረኩ ፊሉ፤ ወይክበሩ።

ባሉበትም ሰውነታቸውን ደስ ይበለው ልጆቻቸውም በዝተው ይክበሩ።

፲፫ ሳሙኤልኒ ፍቱር ውእቱ በኅብ እግዚአብሔር ወነቢይ ውእቱ ወያነግሥ ንጉሠ ወይቀብእ ንጉሠ ለሕዝቡ።

ሳሙኤልም በእግዚአብሔር ዘንድ የተወደደ ነው ነቢይም ነው። ለወገኖቹም ቀብቶ ንጉሥን አነገሠላቸው።

፲፬ ወበሕገ እግዚአብሔር ቀብእ ትዕይንተ ወተሣሃሉ እግዚአብሔር ለያዕቆብ።

በእግዚአብሔርም ሕግ ጸንቶ ንጉሥ ቀብቶ አነገሠ በከተማ ሁሉ ተሰብስቦ አንድ እንዲሆን ንጉሡም ሁሉን አንድ አድርጎ ይገዛልና ትእይንት አለው። ዳግመኛም ዘይኬንን ትዕይንተ ይላል። ወፈቂቱን የሚገዛ ንጉሥን ቀብቶ አነገሠ።

፲፭ ወበሃይማኖቱ ጸንዐ ተነብዮ ወአስተርአየ በቃሉ ራእይ ምእመን።

አምናም የተናገረው ነገር ጸና፤ በቃሉም የተናገረው የኤሊና የልጆቹ ሞት የታመነ ሆነ። ዳግመኛም በቃሉ የተናገረው ሥጋዊ እውነት ሆነ።

፲፮ ወጸውያ ለእግዚአብሔር ኃያል ሶበ አመንደ ብም ፀሩ ወዐገትም በመሥዋዕተ መሐስዐ በግዕጣላቶቹም ኢሉፍላውያን አስጨንቀን እንክ በበው ብለው በከበቡት ጊዜ አንድ የበግ ጠቦት ሠውቶ የመብረቅና የነጉድጓድ ድምፅን አሰማልኝ ብሎ ከሀላ እግዚአብሔርን ለመነው

ወአንጉድጉደ እግዚአብሔር በሰማይ ወበፀቢይ ፀፃዕ ገብረ ድምፀ ቃሉ።

እግዚአብሔርም በሰማይ የመብረቅና የነጉድጓድ ድምፅን አሰማ ኢሉፍላውያንም ይጥፋ የማለቱ ነገር መብረቅ ነጉድጓድ እንዲሰማለት አደረገ።

፲፯ ወቀጥቀጦሙ ለነገሥተ ጢሮስ ወለዘተሎሙ ነገሥተ ፍልስጥኤም።

የጢሮስንም ነገሥታትና የፍልስጥኤምን ነገሥታት ሁሉ መብረቅና ነጉድጓድ አሰምቶ አጠፋቸው።

፲፰ ወእንበለ ይብጸሕ ዕለተ ሞቱ አስምዖ ለእግዚአብሔር ወለመሲሒ አምንዋዮሙ እስከ አሳዕኒሆሙ ከመ ኢነሥአ እምኔሆሙ እምነሉሙ ወአልቦ እምውስቲቶሙ ዘግእዘ።

የሚሞትበትም ቀን ሳይደርስ ከእስራኤልም ሁሉ ከገንዘባቸው የራስ ጥላ የእግርም ሚማ እንዳልተቀበላቸው እግዚአብሔር ምስክር ይሁንብኝ ቀብቶም ያነገሠው ሳኦል ይመስክርብኝ ብሎ አዳኘ፤ ከሳቸውም የነቀፈው የለም ወተነበየ እምድጋረ ሞተ ወነገረ ሞቶ ለንጉሥ ወአውሥአ ቃሉ እምውስተ ምድር ወበተነብዮቱ ደምስሰ ጌጋዮሙ ለሕዝብ።

ከሞተም በኋላ ትንቢትን ተናገረ የንጉሡንም የሳኦልን ሞቱን ተናገረ ከመቃብርም ተነሥቶ ለሳኦል እግዚአብሔር በቃሉ እንደ ተናገረ መንግሥትኸን ለዳዊት ሰጥቶብኻል ብሎ መለሰለት ሳኦልም ይሞታል ብሎ ትንቢት በመናገሩ በወገኖቹ ዕዳ የሚሆንባቸው ሳኦልን አጠፋ፤ ኃጢአት የሚያስራቸው ስለ ሆነ ሳኦልን ጌጋዮሙ አለው።

ምዕራፍ ፵፯ ።

ወእምድጋሬሁ ተንሥአ ናታን ወተነበየ በመዋዕለ ዳዊት።

ከሱም በኋላ ናታን በነቢይነት ተነግ በዳዊትም ዘመን ትንቢት ተናገረ።

ደ ከመ ይፈልጡ ስብሐ መሥዋዕተ መድኃኒት ፤ ከማህ ዳዊት ከነ ፍሉጠ እምነ ደቂቀ እስራኤል ከመሥዋዕተ መድኃኒት ስቡን ለይተው እንዲ ያጤሱ እንደዚህ ሁሉ ዳዊት ከእስራኤል ልጆች ለመንግሥት ተለየ፤ በቅጽል ያመጣውን ባ ለቤት አደረገው =

ደ ከመ መሐስአ ጠሊ ከማህ አናብስት ወከመ መሐስዐ በግዕ ከማህ ድብ በጎቤሁ =

አናብስትም በሱ ፊት እንደፍየል ጠቦት ናቸው፤ ጅብ በሱ ዘንድ እንደ በግ ጠቦት ነው እለ ዚያ ሲይዟቸው እንዳያውኩ አለዚህም በጡጫና በርግጫ ሲገድላቸው አያውኩትም ነበር።

ደ አኩኑ በንእሱ ቀተለ ያርብሐ፤ ወአጎደጎሙ ጽዕለቶሙ ለሕዝቡ፤ ሶበ አንሥአ ዕደሁ ወወጸ ፤ ፎ በዕብን፤ ወሄጸ ውስተ ፍጽሙ ለጎልያድ ወረከቦ ናላሁ =

ዳዊትማ ይናቅ ዘንድ በሕፃንነቱ አርበኛ ጎልያድን የገደለ አይደለምን ለወገኖቹስ ስድባቸውን ያራቀላቸው አይደለምን እጁንስ ባነሳ ጊዜ ደንጊያ ጥሎ ጎልያድን ግምባሩን ጋምሶ ናላውን በጥብጦ የገደለው አይደለውምን =

ደ እስመ ጸውዖ ለእግዚአብሔር ልዑል፤ ወወሀቦ ኃይለ ውስተ የማኑ፤ ከመ ይቅትል ብእሴ ኃያ ለ በውስተ ጸብእ፤ ከመ ያንኅ ቀርኖሙ ለሕዝቡ ልዑል እግዚአብሔርን ኃይል ስጠኝ ብሎ ለምናታልና በቀኝ እጁም ሞያ እንዲሠራ ኃይል ሰጥቶታልና በሰልፍ ጊዜ ኃያል የሚሆን ጎልያድን ገድሎ የወገኖቹን ሥልጣን ከፍ ከፍ ያደርግ ዘንድ =

ደ ወሎቱስ አግብአ ዕልገቶ፤ በእልፍ ሐለያሁ ወዘመራሁ በበረከተ እግዚአብሔር ወተቀጸለ አክሊለ ስብሐት =

የሰለባውንም ዋጋ ዳዊት እልፍ ገዳይ ብለው ሌቶች ዘፈኑለት፤ በእግዚአብሔርጽም ምስጋና አመሰግኑት ምስጋና የእግዚአብሔር ነውና በእግዚአብሔር ምስጋና አለ = ዳግመኛም እልፍ ገዳይ መባል ለእግዚአብሔር እንጂ ለሰው አይገባምና ክብር ያለው ዘውድንም ደፋ =

ወቀጥቀጦሙ ለፀሩ እለ ዐውዱ፤ ወአጎሰሮሙ ለሕዝብ ፍልስጥኤም፤ ወሰበረ ቀርኖሙ እስከ ዮም =

በዙሪያው ያሉ ጠላቶቹንም አጠፋቸው፤ የኢሉ ፍሊንም ሠራዊት አጎሳቂላቸው፤ ሥልጣናቸውንም እስከ ዛሬ ድረስ አደከመ =

ወበኩሉ ዘገብረ ይትአመን ቦቱ፤ ወበቃለ ስብሐቲሐ ለልዑል ወቅዱስ፤ ወሰብሐ በኩሉ ግብሩ፤ ወአእኩቶ ለፈጣሪሁ ወአፍቀሮ =

ይኸንም ሁሉ ሥራ የሰራው በእግዚአብሔር አምኖ ነው። የልዑል የክቡርም እግዚአብሔርን የምስጋናውን ነገር ተናግሮ በሥራው ሁሉ አመሰግነው =

ወአቀመ መዘምራኑ ቅድመ ምሥዋዕ፤ ወጉማ ቃሎሙ ሐዋዝ ወጥዑም =

ከጽንዐ ፍቅሩም የተነሣ ሁለት መቶ ሰማንያ ስምንት መዘምራንን አስነሳ (፩ ዜና ፳፭ ፯) የቃላቸውም ዜማ ያማረ ደስ የሚያስኝም ነው፤ እነዚህም በሐያ አራቱ ጊዜያት አስራ ሁለት አስራ ሁለት እየሆኑ ዘወትር ግናያት ያደርሱ ነበር = ፩ ዜና ፳፭ ፱ እስከ ፳፯ ም =

ወገብረ በዓለ ሠናየ ወአስተፋሥሐ ኩሎ ግመተ = ወሰብሐ ስሞ ቅዱስ እምነግህ ይትነበብ ቅድሳቱ =

በጎ በዓልን እያደረገ በያመቱ የእግዚአብሔርን የክበረ ስሙን አመሰግነን፤ ግንያቱም ከነግህ እስከ ሰርክ ይነገር ነበር =

ወደምሰሰ ሎቱ እግዚአብሔር ኃጢአቶ = ወአንኅ ቀርኖ ለዓለም = ወወሀቦ መንግሥተ ቡርክተ = ወመንበረ ክብሮሙ ለእስራኤል = እግዚአብሔርም ኃጢአቱን ፋቀለት፤ ሥልጣኑንም ለዘላለም አጸናለት፤ የተባረከችም መንግሥትን ሰጠው፤ እስራኤልም የሚከብሩበትን ዙፋን ሰጠው =

ወእምድጎራሁ ሎቱ ቆመ ወልዱ ጠቢብ ወበእንቲአሁ ኅደረ ውስተ መርሕብ =

ከሱም በኋላ ብልህ ልጁ ሰሎሞን ተነሣለት በዳዊትም በጎነት በተድላ መንግሥት ኖረ =

፲፫ ወነገሠ ሰሎሞን በመዋዕለ ሰላም ፡ ወአዕረፎ እግዚአብሔር እምነ ኩሉ ዘዐውዱ ፡ ወአቀ መ ቤተ በስመ ዚአሁ ፡ ወገብረ መቅደስ በስ መ ዘለዓለም ፡

ሰሎሞንም በዘመነ ሰላም ነገሠ ፡ እስራኤል ሥ ጋዊ ጠላት ጠፍቶላቸው የሰሎሞን ዓርባው ሁሉ ዘመነ መንግሥቱ ዘመነ ሰላም ሆኖላቸው ከወይናቸውና ከበለላቸው ሥር ዳስ እየሰሩ ጃንጥላም እያጠሉ ሲበሉና ሲጠሙ ኖረዋል ፡ ወይነብሩ ይሁዳ ወእስራኤል ኩሉም ተአሚ ኖሙ ታሕተ ወይኖሙ ወበለሰሙ ይበልዑ ወይስትዩ እምዳን እስከ ቤርሳቤህ በኩሉ መ ዋዕለ ሰሎሞን እንዳለ ፩ ነገሥ ፱ ፳፭ ፡ በዙሪያውም ካሉ ጠላቶቹ አሳረፈው ፡ ቤተ መ ንግሥትንም በሱ ስም ሰራ ፡ ለዘላለምም የሚ ፳ ኖር ቤተ መቅደስን በእግዚአብሔር ስም ሰራ ወፈድፈደ ጥበብክ እምንእስክ ፡ ወመልዓት ጥ በብክ ከመ ማየ ተከዚ ፡ ሰሎሞን ከሕፃንነትክ ጀምሮ ጥበብክ እጅግ በዛ ፡ እንደ ፈሳሽም ውህ ጥበብክ መላ ፡ ሶስ ት ሽክ ምሳሌን ሽክ ካምስት መኃልይን ተ ናግሯልና ፤ ፩ ነገሥ ፱ ፴፪ ፡

፲፭ ወደፈነታ ለምድር ነፍስክ ፡ ወአብዛካክ አም ፳፩ ሳሊክ ወፍካሬ ነገርክ ፡ እውቀትክም ባራቱ ማዕዘን ተሰማ ፡ ምሳሌክ ንና ፍሬ ነገርክንም አበዛህ ፡ ዳግመኛም የጥ በብክ ትርጓሜ ብዙ ነው ፡

፲፮ ወተሰምዐ ስምክ እስከ ርሐቅ ደሰዩት ፡ ወአ ፳፪ ፍቀሩክ እንበይነ ሰላምክ ፡ ስምክም እስከ ጢርስና እስከ ሲዶና ደሴት ድረስ ተሰማ ፡ ግድ ዘመነ መንግሥትክ የተ ድላና የደስታ ዘመን ስለ ሆነ ሁሉ ወደዱህ ዳግመኛም መሐልይን ስለ ተናገርህ ወደዱህ ወበመዝሙርክ ወበአምሳሊክ ወበነገርክ ፡ ወአ ንከሩክ በሐውርት እምነ ፍካሬ ቃልክ ፡ መሐልይንና ምሳሌን ጥበብንም በመናገርህ ወ ደዱህ፤ ዳግመኛም መክብብንና ተግሣጽን ጥበብ ንም በመናገርህ ከቃልክም ትርጓሜ የተነሳ ቅ ፳፫

፲፯ ወአቀፈው መንደርም መንድረው የሚኖሩ ሰዎች አደነቁህ ፡ ዳግመኛም እምነፍሬ ቃልክ ይላል ፡ ከፍሬ ነገርክ የተነሣ አደነቁህ ፡ በስመ እግዚአብሔር ዘተሰምየ አምላክ እስ ራኤል ፡ ወዘገብካሁ ለወርቅ ከመ ዐረር ፡ ወ ከመ ናእክ መላእካሁ ለብሩር ፡ የእስራኤል አምላክ በተባለ በእግዚአብሔ ር ስም እምነህ ከተናገርክው ነገር የተነሣ ወርቅንም እንደ ርሳስ አደለብክው ብርንም እንደ ቅልቅል አበዛክው ፡ ወሚጣክ አንስት ሕሊናክ ወተሠለጥክ በሥጋክ ነገር ግን ገንዘብ ከበዛ ዘንድ መታለል አይቀር ምናቤቶች ልቡናክን ማርከው ከማወቅ ወዳለ ማወቅ መለሱህ ፡ በፈቃደ ሥጋክም ሠለጠንህ ፡ ወአንወርክ ከብረክ ወአገመንክ ዘርአክ ፡ ወ አምጸአክ መንሱተ ወመቅሠፍተ ላዕለ ውሉ ድክ ወአደንገጸኒ አበድክ ፡ ልጆችክንና ሃይማኖትክን አስነቀፍህ ፡ ልጆክ ን የልጅ ልጆክንም አስተዳድረህ የአሕዛብ ዘር አሰንህ ፡ በልጆችክም ጥፋትንና መቅሠፍ ትን አመጣህ ፡ ስንፍናክና ድንቁርናክም አስደ ነገጠኝ ፡ ወተናፈቀ እምኩናኒክ ወእምነ ኤፍሬም ወጽ አት መንግሥት ዐላዊት ፡ በዚህም ምክንያት ካገዛዝክ ተለየህ ፡ ኃጢአት በይሁዳ ወገን ብቻ አይደለምና ፡ ከኤፍሬምም ወገን ዐመፀኛ መንግሥት ተነሣች ፡ ወእግዚአብሔርሰ አጎደገ ምሕረቶ ወኢያጥ ፍአ ተግባር ፡ ወኢደምሰሰ ውሉደ ጸድቃን ወኢያእተተ ዘርአሙ ለእለ ያፈቅርዎ ፡ ወወ ሀቦ ለያዕቆብ ተረፈ ወለዳዊትኒ ሥርወ እምኔሁ እግዚአብሔር ግን ቸርነቱን አልተወም ፤ ፍጥረ ቱንም አላጠፋም ፡ የአብርሃምንና የይስሐቅን የያዕቆብንም ልጆች አላጠፋም ፡ የሚፈሩትን ም የለዳዊትን ልጆች ከመንግሥት አለያቸ ውም ለዳዊትም ልጅ የልጅ ልጅም ሰጠው ከያዕቆብ ስለ ተወለደ ዳዊትን ያዕቆብ አለው ወአእረፈ ሰሎሞን ምስለ አበዊሁ ፡ ወጎደገ እ

፳፫ ወአቀፈው መንደርም መንድረው የሚኖሩ ሰዎች አደነቁህ ፡ ዳግመኛም እምነፍሬ ቃልክ ይላል ፡ ከፍሬ ነገርክ የተነሣ አደነቁህ ፡ በስመ እግዚአብሔር ዘተሰምየ አምላክ እስ ራኤል ፡ ወዘገብካሁ ለወርቅ ከመ ዐረር ፡ ወ ከመ ናእክ መላእካሁ ለብሩር ፡ የእስራኤል አምላክ በተባለ በእግዚአብሔ ር ስም እምነህ ከተናገርክው ነገር የተነሣ ወርቅንም እንደ ርሳስ አደለብክው ብርንም እንደ ቅልቅል አበዛክው ፡ ወሚጣክ አንስት ሕሊናክ ወተሠለጥክ በሥጋክ ነገር ግን ገንዘብ ከበዛ ዘንድ መታለል አይቀር ምናቤቶች ልቡናክን ማርከው ከማወቅ ወዳለ ማወቅ መለሱህ ፡ በፈቃደ ሥጋክም ሠለጠንህ ፡ ወአንወርክ ከብረክ ወአገመንክ ዘርአክ ፡ ወ አምጸአክ መንሱተ ወመቅሠፍተ ላዕለ ውሉ ድክ ወአደንገጸኒ አበድክ ፡ ልጆችክንና ሃይማኖትክን አስነቀፍህ ፡ ልጆክ ን የልጅ ልጆክንም አስተዳድረህ የአሕዛብ ዘር አሰንህ ፡ በልጆችክም ጥፋትንና መቅሠፍ ትን አመጣህ ፡ ስንፍናክና ድንቁርናክም አስደ ነገጠኝ ፡ ወተናፈቀ እምኩናኒክ ወእምነ ኤፍሬም ወጽ አት መንግሥት ዐላዊት ፡ በዚህም ምክንያት ካገዛዝክ ተለየህ ፡ ኃጢአት በይሁዳ ወገን ብቻ አይደለምና ፡ ከኤፍሬምም ወገን ዐመፀኛ መንግሥት ተነሣች ፡ ወእግዚአብሔርሰ አጎደገ ምሕረቶ ወኢያጥ ፍአ ተግባር ፡ ወኢደምሰሰ ውሉደ ጸድቃን ወኢያእተተ ዘርአሙ ለእለ ያፈቅርዎ ፡ ወወ ሀቦ ለያዕቆብ ተረፈ ወለዳዊትኒ ሥርወ እምኔሁ እግዚአብሔር ግን ቸርነቱን አልተወም ፤ ፍጥረ ቱንም አላጠፋም ፡ የአብርሃምንና የይስሐቅን የያዕቆብንም ልጆች አላጠፋም ፡ የሚፈሩትን ም የለዳዊትን ልጆች ከመንግሥት አለያቸ ውም ለዳዊትም ልጅ የልጅ ልጅም ሰጠው ከያዕቆብ ስለ ተወለደ ዳዊትን ያዕቆብ አለው ወአእረፈ ሰሎሞን ምስለ አበዊሁ ፡ ወጎደገ እ

ምድኅሬሁ ዘርአ ለሕዝብ አብድ ዘአልቦ ልብ ርብዓም ዘአዕለምሙ ለሕዝብ በምክሩ። ወኢ ዮርብዓም ዘአስሐቶሙ ለእስራኤል። ወገብረ ፍኖተ ኃጢአት ለኤፍሬም።

ሰሎሞንም እንደ አባቶቹ ሞተ፤ ከሱም በኋላ ወገኖቹን ሊገዛ ልጁን ተወ፤ ይኸውም እውቀት የሌለው በምክሩ ወገኖቹን ያስከዳ ርብ ዓም ነው። ዳግመኛም እውቀት የሌለው ደንቆሮ ልጅ ርብዓምን ትቶ ሞተ፤ አሥሩንም ነገድ ያሳታቸው ኢዮርብዓም ነው ሁለትም የወርቅ አልህምት ሰርቶ አንዱን በቤቴል አንዱን በዳን አቁሞ አከለከሙ ዐሪግ ውስተ ኢየሩሳሌም ብሎ አሥሩን ነገድ ጣዖት ለማምለክ አንድ ጊዜ ወደ ቤቴል አንድ ጊዜም ወደ ዳን አንዲሄዱ አደረገ ፩ ነገሥ ፲፪ ሸ፰ ሸ፱።

፳፬ ወበዝኃ ኃጢአቶሙ ፈድፋደ። ወአውጽአሙ እምነ ምድርሙ።

ኃጢአታቸውም አጅግ በዛ፤ ካገራቸውም አስወጥቶ ሰደዳቸው፤ ያኃጢአት ምክንያት ሆኖ ስለ አስማረካቸው ነው።

፳፭ ወኅሠሥዋ ለዙላ እኪት እስከ ትበጽሆሙ ፍዳሆሙ።

ኃጢአትንም ሁሉ ፍዳቸውን እስክታመጣቸው ድረስ ከዚህ ይህ ቀረን ብለው ሰሯት።

ምዕራፍ ፵፰ ።

፩ ወተንሥአ ኤልያስ ነቢይ ዘከመ እሳት ወቃሉኒ ከመ ነድ ያውዲ።

ነቢይ ኤልያስም እንደ እሳት ተናዶ ተነሣ ቃሉም እንደ እሳት ያቃጥላል።

፪ ወአምጽአ ረኅብ ላዕሌሆሙ ወበቅንዓቱ አውኅዶሙ።

በእስራኤልም ሶስት ዓመት ከስድስት ወር ረኅብን አመጣባቸው፤ ለፈጣሪውም መንፈሳዊ ቅናት ቀንቶ በሞት እንስንስ አደረጋቸው።

፫ ወበቃሉ እግዚአብሔር ከልአ ዝናመ ወአፀዎ ለሰማይ ወአውረደ እሳተ እምሰማይ ሥልሰ። ሕያው እግዚአብሔር አምላክ እስራኤል ዘቆምኩ ቅድሜሁ ከመ ኢይወርድ ዝናም ዘእንበለ በቃሉ አፋየ ብሎ ፩ ነገሥ ፲፭ ፩።

ሰማይን ዘግቶ ሶስት ዓመት ከስድስት ወር ዝናም ከለከለ፤ ከሰማይም ሶስት ጊዜ እሳትን አወረደ። ፪ ነገሥ ፩ ፲ ፲፪ ምነው ሁለት ጊዜ አይደለም ቢሉ በሶስተኛው ታይቶ መመለሱን ቂጥሮ፤ ዳግመኛም በቀርሚሎስ የወረደችውን እሳት ጨምሮ ፩ ነገሥ ፲፰ ፵፰።

፬ እር ተሰባሕክ ኤልያስ በስብሐቲክ፤ ወመኑ ተመክሐ ከማክ።

ኤልያስ ባደረገኸው ተአምራት እንዴት ተመሰግንህ መስሎኻል፤ እንዳንተስ ሕያው እግዚአብሔር አምላክ እስራኤል ዘቆምኩ ቅድሜሁ ከመ ኢይወርድ ዝናም ዘእንበለ በቃሉ አፋየ ብሎ የተመከ ማን አለ።

፭ ዘአንሥአ በደኅ እምነ ምውታን። ወእምነ መቃብርኒ በቃሉ ልዑል።

የልዑል እግዚአብሔርን ስም ጠርቶ ከመታን ለይቶ ከመቃብርም አድኖ ሙትን ያስነሣ እንዳንት ያለ ማን አለ። ዳግመኛም ከመቃብር ሙትን ያስነሣ እንዳንት ያለ ማነው የደቀ መዝሙሩን የኤልሳዕን ለሱ ሰጥቶ መናገር ነው።

፮ ወአውረዶሙ ለነገሥት ውስተ ሞት። ወለክ ቡራን እምነ ዓራታቲሆሙ።

ነገሥታቱንም እየጸለየ በሞት ወደ መቃብር ያወረዳቸው እሱ ነው፤ መኳንንቱንም በጸሎት ካልጋቸው እየገለበጠ የጣላቸው እሱ ነው። ዘያመጽአ ዙነኔ በሲና ወበኮሬብኒ ፍትሐ ወበቀሉ።

በደብረ ሲና የተሰራውን ሕግ ባፈረሱ በእስራኤል መቻያን ፍርድንና በቀልንም የሚያመጣ እሱ ነው፤ ዳግመኛም በደብረ ሲና በኮሬብም ሰፍረው በነበሩ በእስራኤል ፈርዶ መቻያን በቀልንም የሚያመጣ እሱ ነው።

፳ ዘይቀበሉሙ ለነገሥት ወይትፈደሩሙ ወተዐ ለወ. ነቢያት እምኔሁ።

ነገሥታቱን አዛሄልንና አይን የቃል ቅባት የቀበቸው እሱ ነው። በክፉዎችም ፍዳቸውን ያመጣቸው እሱ ነው። ዳግመኛም በሱ ያደረ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ የኤልሳዕ ደቀ መዝሙር አይን ቀብቶታል ካረገም በኋላ ነቢያት እሱን ሶስት ቀን ፈልገው አጥተውት ተመለሱ ይ ነገሥ ይ ፲፯ ፲፰።

ዘዐርገ በነደ እሳት፡በሰረገላት ወበአፍራስ ዘ እሳት።

በነደ እሳት ተከዐ በእሳት ሰረገላና በእሳት ፈረሶች ወደ ሰማይ ያረገ።

ዘአጽሐፈ ነገሄ ለለዕድሜሁ፡ከመ ያቀርር መዐተ እምቅድመ መቅሠፍት።ወከመ ያግብእ ልበ አበው ጎበ ውሉድ፡ወከመ ያቅሞሙ ለ ሕዝበ ያዕቆብ።

ኋላ ከሚመጣው መቅሠፍት አስቀድሞ የነፍሱን መከራ ያስቀር ዘንድ የአበውንም እውቀት ወደ ውሉድ ይመልስ ዘንድ የያዕቆብ ዘነፍሱንም ወገን ያጸናቸው ዘንድ ኤልያስ ደቀድም መጸአ ወያስተራትዕ ነሎ አሰኝቶ ያጸፈ እሱ ነው ማቴ ፲፯ ፲፩።

ዘ፩ ብዑዓን አለ የአምሩከ።ወአለ ስርግዋን በፍቅርከ።ወንሕነሂ ሕይወተ ነሐዩ በእንተአከ።

የሚወዱህ በፍቅርዐም ያጌጡ ሰዎች የከበሩ ናቸው፤እንደ ወላስማ ኤልያስ፤ እኛም አንተን ስለ ወደድን ከመከራ እንድናለን።

ዘ፪ ኤልያስ ዘዐርገ በነደ እሳት ወኤልሳዕኒ ዘመልአ ላዕሌሁ እምነ መንፈሱ ቅዱስ።ወበመዋዕሊሁኒ አያደንገጽዎ መላእክት።ወአልበ ዘተሀገሎ ወኢመኑሂ።

በነደ እሳት ተከዐ ያረገ ኤልያስ ነው ይኸንማ ተናግሮት አልነበረም ቢሉ ኤልሳዕኒ ዘመልዓ ላዕሌሁ ለማለት ደገመው፤በኤልያስ ያደረ መንፈስ ቅዱስ ዕጽፍ ሆኖ ያደረበት ኤልሳዕም ደግ ነው እናመስገነው በዘመኑም የወልደ አዴር መልክተኞች አላስደነገጡትም

ይ ነገሥ ፯ ፲፫ እስከ ፳፫ የቀማውም ማንም ማን የለም።

ዘ፫ ወእምነሉ ነገር አልቦ ዘተስእኖ፤ወመዊቶሂ ተነበየ በድኑ።

አዑርሙ ከሥቶሙ ቢል የተሳነው ነገር የለም።ከሞትም በኋላ በድኑ ሙትን አሥነሳ።

ዘ፬ ወበሕይወቱሂ ገብረ ነኪረ፤ወበሞቱሂ ዕጹብ ግብሩ

በሕይወቱም ላለ ድንቅ ድንቅ ስራን ሠራ።ከሞተም በኋላ የሰራው ስራው ድንቅ ነው ኤልሳዕ በሞተ ባመቱ የሞዓብ ሰዎች ሲያሳድዷቸው እስራኤል ከወገናቸው የሞተባቸውን ሰው መቃብሩን ከፍተው በኤልሳዕ ሬሳ ላይ ቢጥሉት ተነሥቷልና።ይ ነገሥ፲፫ ፳፩።

ዘ፭ ወምስለዝ ነሉ ኢነስሑ ሕዝብ።ወኢጎደት ጌጋዮሙ።እስከ ተደወወለ እምነ ብሔሮሙ።

ወተዘርወ ውስተ ነላ ምድር።ወተርፋ ጎዳጣን እም ውስተ ሕዝብ።ወመላዕኮ እምነ ቤተ ዳዊት።

ይህም ይህ ነው፡ ከዚህ ጋራ ሕዝቡ ንስሐ አልገቡም።ከኃጢአታቸውም አልተመለሱም በደላቸውንም አልተወጡም።ካገራቸው እስኪማረኩ ተማርከውም በፋርስና በባቢሎን በዕርዕና በሚዶን እስኪበተኑ ድረስ ከሕዝቡም ተለይተው ተክል የሚተክሉ ጥቂቶች ድሆች እስኪቀሩ ድረስ።ከዳዊትም ወገን ቀብቺ ነገሥታትን አነገሥሁ አለ እግዚአብሔር።

ዘ፭ ወበ እምውስቲቶሙ አለ ገብሩ ሠናዩ።ወበ አለ አብዝነዋ ለኃጢአት።

ከሳቸውም በጎ ሥራን የሠሩ አሉ።ኃጢአትንም አብዝተው የሠሩ አሉ።

ዘ፮ ወሕዝቅያስኒ አጽንዐ ሀገር።ወአብዐ ማየ ማዕ ከላ፤ወእውቀረ ኩነሉ በሕጺን።ወሐነዐ ምዕቃለ ማዶ።

ሕዝቅያስም በጎ ሥራን ሠርቶ አገሩን አጸናውሀንም በጄና በጌቱ ቆመ ብእሲ መካከል እንዲፈስ አደረገ።ዳግመኛም በልበ ምድር በጥበብ ወደ አጅቱና ወደ ጌቱ ቆመ ብእሲ መ

ካከል አገባ ይዜና ማፃፃፍንግግውንም በድ
ጅና አስቆፍሮ የውሀ ኩራ አሠራ ።

፲፭ ወፀርገ ሰናክሬም በመዋዕሊሁ፤ ወለአኮ ለረ
ፋስቂስ ወሐረ ጎቤሁ ። ወአንሥኦ እዴሁ ላዕ
ለ ጽዮን ። ወተዝጎረ ወአዕበየ አፋሁ ።
በዘመኑም ሰናክሬም ዘመተበት ። ረፋስቂስን ጸ፫
ም ወደሱ ልከት ሂዶ በጽዮንም እጁን ለመ
ወርወር ቃሉንም ለመምከር አነሣ ታብዮም
ቦኑ ግልፍ ዘያድኅን በኢየሩሳሌም አለ ፤ ኢ
ሳ ማጽፌ ።

፲፬ ወውለተ አሚረ ደንገጸሙ ልበሙ ወእደዊሆ
ሙ ። ወሐሙ ከመ እንተ ትወልድ ።
ያን ጊዜም የሕዝቡ ልባቸው ደንገጠ ፤ እጃቸ
ውም ከመወርወር ቃላቸውም ከመምከር ደከ
ሙ ። በምጥ የተያዘችም ሴት እንድትጨነቅ ።
ተጨነቁ ።

፳ ወጸውዕዎ ለእግዚአብሔር መሐሪ፤ ወአንሥ
ኡ እደዊሆሙ ጎቤሁ ። ወፍጡነ ሰምዖሙ ቅ
ዱስ እም ሰማይ ። ወቤዘምሙ በእደዊሁ ለኢሳ
ይያስ ።
ይቅር ባይ እግዚአብሔርንም ለመኑት ፤ እጃ
ቸውንም ለመሥዋዕት ቃላቸውንም ለጸሎት
ወደሱ አነሡ ። ዳግመኛም እጃቸውን ወደሱ
ዘርግተው ለመኑ ። ክቡር እግዚአብሔርም ል
መናቸውን በሰማይ ሆኖ ፈጥኖ ሰማቸው ። ጸፏ
በኢሳይያስም ጸሎት አዳናቸው ።

፳፩ ወቀተለ ተዓይኒሆሙ ለፋርስ ። ወቀጥቀጦሙ
መልአኩ ።
የፋርስንም አሥራ ስምንት እልፍ አምስት ሽ
ሕ ሠራዊት ፈጽሞ አጠፋ ። መልአኩ ቅዱስ
ሚካኤል ሰይፍ መዘ ቢታያቸው ባይናቸውና
ባፍንጫቸው ባፋቸው ደም እየዘነመ አልቀ
ዋል ።

፳፪ አስመ ገብረ ሕዝቅያስ ዘይኤድሞ ለእግዚአ
ብሔር ። ወአጽንዓ ፍናዌ ዳዊት አቡሁ ። በከ
መ አዘዘ ኢሳይያስ ነቢይ ። ወምዕመን ውእ
ቱ ወዐቢይ ራዕዩ ።
ሕዝቅያስም እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘው

ን ሥራ ሠርቷልና ። ያባቱንም የዳዊትን ሥ
ራ ነቢዩ ኢሳይያስ እንዳዘዘው አጽንቷልና እ
ሱም ኢሳይያስ በተናገረው ነገር የታመነ ነ
ው ። ራዕዩም ደገኛ ነው በቅጽል ያመጣውን
ባለቤት አደረገው ፤

ወተፀርዓት ፀሐይ በመዋዕሊሁ ። ወወሰከ ዓ
መታቲሁ ለንጉሥ ።
በዘመኑም ፀሐይ ወደ ኋላ ተመለሰችለት ከ
ኢያሱም ተአምራት የኢሳይያስ ተአምራት
ይበልጣል ለንጉሥ ሕዝቅያስም አሥራ አም
ስት ዘመን ጨመረለት ተከፍሎበት ነበር ቢ
ሉ መለሰለት አልቋል ቢሉ የሰናክሬምን ዘ
መን ለሰናክሬም ፲፭ ዘመን ቀርቶት ነበርና ።
ወናሁ ወሰከኩ ላዕለ ከራሜቲክ ፲ተ ሠፎተ
ዓመተ እንዳለ ይነገሥ ጽ ፤ ፤ ።

፳፫ ወበዓቢይ መንፈስ ርእየ ደጋሬቶ ፤ ወአስተፍሥ
ሐሙ ለእለ ይላህውዋ ለጽዮን ።
በብዙም እውቀት ጺዋዌንና ሚጠትን አየ ሥ
ጋዌንም ድንግል ትፀንስ ወትወልድ ወልደ ወ
ትሰምዮ ስም አማኑኤል ብሎ ተናገረ ኢሳ ፤
፲፬ ለጽዮንም የሚያዝኑላትን ሰዎች ሞተ ሰና
ክሬምን ተናገሮ ደስ አሰኛቸው ፤ ዳግመኛም ለ
ልጅነት አብቃን ብለው የሚያለቅሱን ሰዎች ሥ
ጋዌን ተናገሮ ደስ አሰኛቸው ።

ወነገረ ዘይከውን ለዓለም ፤ ወዘኒ ጎቡኦ ዘእንበ
ለ ይኩን ።
ለዘላለም የሚደረግ ሚጠትንና ሥጋዊን ተና
ገረ ያልተደረገውንም ሞተ ሰናክሬምንና ጺዋ
ዌን ገና ሳይደረግ ተናገረ ።

ምዕራፍ ፵፱ ።

፩ ሠናይ ዝክሩ ለኢዮስያስ ዝክረ ጥበብ ፤ ከመ ዕ
ፍረት ዘቅድው መፀዛሁ ፤ ወጥዑም ከመ መዓ
ር ውስተ ክሉ አፍ ፤ ወከመ ማጎሌት ውስተ
ስታይ ።
ብልህ የሚሆን የኢዮስያስ ስም አጠራሩ መ
ፀዛው እንዳማረ ዝቱ ያማረ ነው ፤ ማር ለሰው

ሁሉ አፍ እንዲጣፍጥ በመጠጥም ጊዜ ዘፈ
 3 ያስ እንዲያሰኝ ያስ ያሰኛል ።
 ወውአቱስ ራትዕ ወሚጠሙ ለሕዝብ ወአዕተ
 ተ ኩሉ ኃጢአተ ርኩስ ።
 እሱም ጥመት የሌለበት ቀና ነው ሕዝቡንም
 ከገቢረ ኃጢአት ወደገቢረ ጽድቅ ከአምልኮ
 ጣዖትም ወደ አምልኮት እግዚአብሔር መለሳቸ
 ው ርኩስ ኃጢአትን ሁሉ አራቀ ።
 ወአርትአ ልቦ ጎበ እግዚአብሔር ወበመዋዕለ
 ኃጥአን ፀንዓ ለጽድቅ ።
 ልቡናውንም ወደ እግዚአብሔር አቀና በክፉዎ
 ችግሱም ዘመን ሃይማኖትን አጸናት ፤ እንዲ
 ዮ ዲቦራ ለባርቅ እንዳለ መሣ ፩ ፻፪ ።
 ዳዊት ዳዕሙ ወሕዝቅያስ ወኢዮስያስ ወኩሉ ፪
 ሙ አልክቱስ አበሱ ወጌገዩ ወጎደጉ ሕጎ ለ
 ልዑል ወጎልቱ ነገሥተ ይሁዳ ።
 ከእስራኤል ነገሥታት ኃጢአትን ያልሰሩ ሃይ
 ጣኖትንም ያልከዱ ዳዊት ሕዝቅያስና ኢዮስያ
 ስ ብቻ ናቸው የቀሩት ግን ሁሉም ኃጢአትን ፤
 ሰሩ ሃይማኖትንም ከዱ የልዑል እግዚአብሔ
 ርንም ሕጉን ተዉ እንደህም በማድረጋቸው የ
 ይሁዳ ነገሥታት ጠፉ ።
 እስመ አግብኢ ተርናሙ ለባዕድ ወክብሮሙኒ
 ለካልዕ ሕዝብ ።
 ሥልጣናቸውን ለአሕዛብ ክብራቸውንም ለሌ
 ላ ወገን አሳልፈው ሰጥተዋልና ።
 ወአውዐይዋ ለሀገር ጎሪት ወትድስት ወአጥፍ
 ዑ ፍናዊሃ በዕደ ኤርምያስ ነቢይ ።
 የተመረጠችና የከበረች ኢየሩሳሌምንም ከለ
 ዳውያን አቃጣኝነት ነቢይ ኤርምያስ ፍናዊሃ
 ለጽዮን ይላህዋ ብሎ እንደ ተናገረ ኤር ፻፫ ፪
 መንደርቿዋን ጎዳናዎቿንም አጠፋ ።
 እስመ ሣቀይዎ ወውአቱስ እምከርሠ እሙ ተ
 ቀደሰ ይኩን ነቢይ ፤ ከመ ይሰሩ ወከመ ያጥፍ
 ሶ ወከማሁ ከመ ይትክል ወይሕንጽ ።
 መከራ አጽንተውበታልና እሱ ግን መምር ይ
 ሆን ዘንድ ከናቱ ማጎፀን ዝምሮ ተመረጠ ወ ፻፩
 ዘእንበለ ትዓዕ እማጎፀን ቀደስኩክ ወነቢየ ረ

ሰይኩክ እንዳለ ኤር ፩ ፭ እስራኤል ነገሩን በ
 ይቀበሉት ካገራቸው አስማርኮ ያጠፋቸው ዘን
 ድ ነገሩን ቢቀበሉት ግን መክሮ አስተምሮም
 አንድ አድርጎ በገራቸው ያናራቸው ዘንድ መ
 ምርነት ተሾመ እስራኤልን በተክል ይመስላቸ
 ዋልና ይሰሩ ይትክል በሕንጻም ይመስላቸዋል
 ና ይሕንጽ አለ ያጥፍዕ የወል ነው ።
 ወሕዝቅኤልኒ ዘርእየ ርእየተ ስብሐቲሁ ።
 ወርእዮ ላዕለ ሠረገላ ዘኪሩቤል ።
 ሕዝቅኤልም የእግዚአብሔርን ጌትነቱን አየ
 ኪሩቤልም በተሾከሙት ሠረገላ ላይ ተቀ
 ምጣ፤ ዳግመኛም በኪሩቤል ሰረገላነት ሆኖ
 አየው ።
 ወዘክሮሙ በመዓት ለፀር፤ ወበሠናይ አርትዐ
 ፍናዊሆሙ ለጸድቃን ።
 ጠላቶቹን በመዓት ጠራቸው የበጎዎቹን ሰ
 ዎች ግን ስራቸውን በበጎ ረድኤት አቀና
 ላቸው ።
 ወሠረፀ አዕጽምቲሆሙ ለአሠርቱ ወክልኤቱ
 ነቢያት በበመከኖሙ ወአስተፍሥሐ ለያዕ
 ቅብ ወቤዘዎሙ በሃይማኖተ ተስፋሆሙ ።
 ያሥራሁለቱ ነገደ እስራኤል ልጆቻቸው ሚ
 ጠትን ሰምተው በየቦታቸው ደስ አላቸው
 እስራኤልንም ሚጠተ ሥጋን ተናግሮ ደስ
 አሰኛቸው አለኝታቸው ሚጠተ ሥጋንም በ
 ማሳመን አዳናቸው ዳግመኛም ያሥራሁለቱ
 ነገደ እስራኤል አጽማቸው በየቦታቸው ለ
 መለመተ ነቢይ ወልደ እንላ እመሕያው ወ
 በላ ለመንፈስ ከመዝ ይቤ እግዚአብሔር
 እግዚእ እም፪ ነፋሳት ትምጸእ ወትንፋሕ ላ
 ዕለ ዝንቱ አብድንት ወይሕየው ባለ ጊዜ
 ሕዝ ፴፯ ፪ ከስሳው አልፍ አጋር ስምንት
 ሺህ ምውታን ተነሥተዋልና ያዕቆብ ዘንፍ
 ስንም ደስ አሰኘው አለኝታቸው የሚሆን
 ትንሣኤ ሙታንንም በማሳመን ከክህደት ለ
 ዳናቸው ።
 እርኑ እንጋ ናዕብዮ ለዘሩባቤል ወውአቱስ
 ከመ ሕልቀተ ማዕተብ ውስተ እደ የማን

ዘሩባቤልን እንዴት እናከብረው ዘንድ ይገባል አሉም በቀኝ እጅ እንዳለ እንደ ሐቲም ቀለበት ነው ያ እንዲያስከብር ያስከብራል፤

፲፪ ወዮሴዕኒ ወልደ ዮሴዴቅ፤ እለ ሐነጹ ቤተ ባመዋዕሊያው ወአዕበይዎ ሕዝብ ለእግዚአብሔር። ዘድልው ለክብር ዘላዓለም።

የዮሴዴቅንስ ልጅ ዮሴዕን እንዴት እናከብረው ዘንድ ይገባል በዘመናቸው ቤተ መቅደስን የሰሩ እለዚህን እንዴት እናከብራቸዋለን በእር አብልጦ ተናገረው በዘመናቸው አሉና ሚጠትም ተደርጓልና ቤተ መቅደስም ተሠርቷልና ሕዝቡም ለዘላለም ክብር የሚገባው እግዚአብሔርን አከበሩት።

፲፫ ወለነህምያኒ ብዙኅ ዝክሩ፤ ወአንሥአ ለነ አረፍተ ውድቅተ ወአቀመ ኖተተ ወገብረ መናሥግተ ወሐነጸ ለነ አብያቲን።

የነህምያም ስም አጠራሩ ብዙ ነው የወደቀውን አጽሩንና ቅጽሩን አነሣልን መቃንና መድረኩን በሩንም አጸናልን ቀልፍም ሰራ የፈረሰውንም ቤት አደሰልን፤ ይህ ነህምያ የአርጤክስስ የጠጅ መልክኛው ነው ሳይማ፤ ረኩ በኢየሩሳሌም ከቀሩ ከእስራኤል አንድ ሰው ሐናኒ የሚባል ወደሱ መጣ። ከምርኮ የዳኑ ወንድሞቻችን እንደምን ናቸው ብሎ ጠየቀው የነዚያማ ነገር ምን ይጠየቃል ለመከራቸው ዕረፍት ላዘናቸው ትፍሥሕት ሳያገኙ በጽኑ መከራ በብዙም ችጋር ተይዘው ይኖራሉ። የኢየሩሳሌምም ቅጽሯ ሁሉ ፈረሰ ደጅዋም ተቃጠለ ያበቶቻችንም መቃብር ቤት ፈረሰ አለው፤ ይኸንም በሰማ ጊዜ አለቀሰ ብዙ ቀን እያዘነ ሲጸም ሲጸልይም ነፍረ ከዕለታት በንድ ቀን ንጉሡ የሚጠጣው ወይን በፊቱ ነበረ ከዚያም ወይን ቀድቶ ለንጉሡ ሰጠው በፊቱም ሌላ ሰው አልነበረም ንጉሡም ፊቱ ጠቁሮ ባየው ጊዜ አልታመምህ ስለምን ፊትኸ ጠቆረ ልብኸ አዝንዋል መሰለኝ አለው።

ልብ እምከመ ተፈሥሐ ትበርህ ገጽ እመሰ ተሐዝን ትደምን እንዳለ። ምሳ ፲፭ ፲፫ = አሠሩ ለልብ ፍሡሕ ብሩህ ገጽ እንዳለም ፲፫ ፳፮። እሱም ንጉሥ ሆይ ኸሕ ዓመት ያንግሥህ ያበቶቹ አገር ጠፍታለች ደጅዋም ሁሉ በሳት ተቃጥሏል የመቃብር ቤታቸውም ፈርሷል እኔ አላዝን ማን ይዘን አለው ንጉሡም ምን ላድርግልህ አለው እሱም ንጉሥ ሆይ እኔን ባሯኸን ደስ ይለኝ ዘንድ ወዳበቶቹ አገር ለመሄድ አሰናብተኝ መቃብር ቤታቸውን ያረጀውን አድጼ የፈረሰውንም ሰርቼ ልመለስ አለው ንጉሡም እስከ መቼ ድረስ ትመለሳለህ ቢለው እስከ ፲፪ ዓመት አለው ከዚህም በኋላ አሰናብቶት ሂደ የፈረሰውን ሰርቶ ያረጀውንም አድሶ ባ፲፪ ዓመት ተመልሷል። ነህ ፩ ፩። እስከ ይቀራኝ

፲፬ ወአልቦ ዘተፈጥረ ውስተ ምድር ዘከመ ሄኖክ ወሎቱኒ ነሥእዎ እምነ ብሔር።

በዚህ ዓለም የተፈጠረ እንደ ሄኖክ ያለ የለም እሱንም ከዚህ ዓለም ወደ ገነት መላእክት ወሰዱት።

፲፭ ወኢተወልደ ሰብእ ዘከመ ዮሴፍ መልአከ ኮነ ለአጋዊሁ ወኃይለ ኮነ ለሕዝቡ ወሣህለ ረከበ ለአዕዕምቲሁ።

እንደ ዮሴፍም ያለ ሰው አልተወለደም ለወንድሞቹ ገዢ አለቃም ሆናቸው ለወገኖቹም ገንዘብ ሆናቸው ትንሣኤ መታንንም አመነ አመሐውጸ ይሔውጸክሙ እግዚአብሔር ኢትጎድጉ አዕዕምትየ ውስተ ዛቲ፤ ሀገር ማለቱ ትንሣኤ መታንን እንዳመነ ያስረዳል ዘፍጥ ፱ ፳፭።

፲፭ ሴም ወሴት ከብሩ እምእንለ እመሕያው ወአዳምኒ እምኲሉ ሕያው ዘተፈጥረ።

ሴምና ሴት ከሰው ይልቅ ከበሩ፤ እዳምም ተፈጥሮ ካለው ፍጥረት ሁሉ ይበልጣል።

ምዕራፍ ፱ ።

ስምዖን ወልደ ካህና ዐቢይ ወበሕይወቱ ሐን
 ጸ ቤተ መበመዋዕሊሁ አጽኝዐ ጽርሐ ።
 የካህና ልጅ ስምዖን ደግ ነው እናመስግነው
 በሕይወት ላለ ሐያውንና ዓርባውን ከንድ ቤ
 ተ መቅደስን ሰራ ።

ወከማሁ ሣረረ ዘይነውኖ ካዕበቶ ወገብረ ል
 ብስ ቀጠረ ዘይትዐጻፍ ካህን ።

እንደዚሁም ሁሉ ሰሎሞንና ዘሩባቤል ከሰሩ
 ት የሚበልጥ አድርጎ ሰራ በዘሩባቤል ጊዜ
 ጳጳሱ አጀም ኩንታን ፈርተው በንድ እጃ
 ቸው ጋሻና ጦርባንድ እጃቸው ቁቃና ደን
 ጊያ እየተሸከሙ ሰርተውት አላማረም ነበር
 ሄሮድስ ወልደ ሐንዶሬር ሰሎሞን የሰራው
 ቤተ መቅደስ እጅግ ያማረ ነበር ይላሉ እ
 ንደዚህ አይደለም ብሎ በዘመኑ አፍርሶ ጉ
 ርጃጉርጅ እውጥቶ አንገቱን ዘለግ አድርጎ
 ሰርቶታልና ካህንም የሚለብሰው ልብሰ ተ
 ከህኖን አሰራ ።

ወበመዋዕሊሁ እሐፁ አንቅዕተ ማያት ወእ
 ሳቅትኒ ዘከመ ማየ ባሕር ብዝኑ ።

በዘመኑም ድርቅ አልሆነም የጉድጓዱ ውሀ
 ብዛቱ እንደ ባሕር ውሀ ሆነ፤ ዳግመኛም ት
 ምርት ረድኤትም በዘመኑ አልጠፋም የደቀ
 መዛሙርቱም ትምርትና ረድኤት ብዛቱ እን
 ደ መምራት ትምርትና ረድኤት ነበር ።

ዘያጌደሉሙ ለሕዝቡ እምነ ድቀት ። ውኅሠ
 ሠ አሠረ ሀገር ወቀተለ ።

ወገኖቹን ከጥፋት አድኖ የሚያጸናቸው
 እሱ ነው ፍለጋቸውንም ተከትሎ ከላቶቻቸው
 ውን አጠፋ ።

ወተሰብሐ በሚጠቀሙ ለሕዝብ ወበመንጦላ
 ዕቱ አንቀጸ ቤት ።

አሕዛብንም ድል አድርጎ ወገኖቹን በመመ
 ለሱ ተመሰገነ በዘመኑ የነበረ የጽርዕ ንጉ
 ሥ፤ ድምትያስ ድምትርያስ ይባል ነበረ እስራ

ኤልን ወግቶ ማርኮ ሲጻጽ ተከታትሎ ድል
 አድርጎ መልሷቸዋልና የቤተ መቅደስንም
 መጋረጃ ገልጦ ሲወጣ ።

ከመ ኮከበ ጽባሕ በውስተ ደመና፤ ወከመ
 ወርኅ ምልዕተ በዕለተ ገሃህ ።

የደመና ግላጭ ኮከብን ይመስላል በምላት
 ም ቀን እንደ መላች ጨረቃ ይታያል ።

ወከመ ፀሐይ እንተ ታበርህ በውስተ መቅ
 ደሱ ለልዑል ወከመ ሱጫተ ብርሃን በቀ
 ስተ ይመና ።

ልዑል እግዚአብሔር በፈጠረው በሰማይ የሚ
 ያበራ ፀሐይ ደስ እንዲያሰኝ ደስ ያሰኛል
 ዳግመኛም በቤተ መቅደስ እንደ ፀሐይ ያ
 በራል ።

ወከመ ጽጌ ረዳ በወርኅ ኒምን፤ ወከመ ዘ
 ይፈሪ ኅብ መሐዘ ማይ ። ወከመ ሠርጸ ሊ
 ባኖስ በመዋዕላ ማእረር ።

ጽጌ ረዳም በሚያዝያ ደስ እንዲያሰኝ በው
 ህም አጠገብ የሚያፈራ ዘምባባ በመከርም
 ወራት የደጋ ቡቃያ ደስ እንዲያሰኝ ።

ወከመ ስሂን ውስተ እሳት ዘዲበ ማዕጠንት
 ወከመ ንዋየ ወርቅ ዝብጦ ።

ከእሳትም ጋራ በማዕጠንት ያለ ነጭ ዕጣን
 ተመትቶም የተሰራ የወርቅ ዕቃ ።

ወከመ ዕፅ ዘይት እንተ ሠረጸ ፍሬሃ ወ
 ከመ ዕንቀ ከቡር ውስተ ሰርጉ ወከመ ዕፅ
 ቁጽርስስ ነዋን በታሕተ ደመና ።

ፍሬዋም ያፈራ የዘይት እንጨት በወርቅም
 ጌጥ ያለ የከበረ ዕንቀ ። ከደመናም በታ
 ች ያለ ሰኖባር የሚባል ረዥም እንጨት
 ደስ እንዲያሰኝ ደስ ያሰኛል ።

ከማሁ ውእቱ ዕበ ይለብስ ልብሰ ከቆፋ ወሶ
 በ ይለብስ ልብሰ ምክሐ ። ወሶበ የዐርግ
 ውስተ ማዓርገ ምስዋዕ ። ወተሰብሐ በልብ
 ሰ ቅድሳተ ስብሐት ።

እንደዚሁም ሁሉ የከብር ልብሱን በለበሰ
 ጊዜ ምሉጣውንም ለብሶ ለጉጉንና ሌድድን
 በደረበ ጊዜ ወደ ምስዋዕ ብርቱም እርከን

፲፱ በወጣ ጊዜ ይኸንም ሁሉ ልብሰ ተከህናውን ለቤ ይትሚጦ ሥጋ መሥዋዕት እምእደሆ ሙ ለከህናት። እንዘ ይቀውም ውስተ ምቅ ዋጦ ግብሩ። ወይቀውሙ በውዶ አጋዊሁ ወይኤልልም። ወየፀውድም ከመ በቀልተ ተ መርት።

መስዋዕት ሲሰዋ በሚቆምበት ቦታ ቆሞ ከ ከህናት ከጃቸው የመሥዋዕቱን ሥጋ በተቀበ ለ ጊዜ ደቂ ያሰኛል፤ ወንድሞቹም በዙሪያ ው ከበውት ይቆማሉ፤ ዘምባባም ፍሬውን በ ቅጠሉ እንዲከብ ይከቡታል።

፳ ወከሉሙ ደቂቀ አርን በትርሲቶሙ። ወመ ባላ እግዚአብሔር ውስተ እደዊሆሙ። በቅ ድመ ውሉ ማሰርሙ ለእስራኤል። የአርንም ልጆች ሁሉ ጊጣቸውን አጊጠው በእስራኤል ጉባኤ ሁሉ መካከል የእግዚአብ ሔርን መጻ በጃቸው ይዘው ይከቡታል።

፳፱ ወይገቡ ግብርሙ በውስተ መሥዋዕት ወያ ሄንዩ መሥዋዕቶ ለልዑል ዘከሉ ይመልከ። በመሥዋዕትም ጊዜ ስራቸውን ይሰራሉ ሁ ሉን የሚገዙ የልዑል እግዚአብሔርንም መ ሥዋዕቱን ያዘጋጃሉ።

፳፭ ወአንሥኡ እደሁ በሞጻሕት። ወአውጽሐ በ ደመ እጃክል ወይሰውጥ ውስተ መሠረተ ምሥ ዋዕ መዐዛ ሠናይ ለልዑል ለንጉሠ ውሉ ጽ ነገሥት።

ወይኑንም ፍልቅ በሚያደርግበት ጊዜ እጁን ከፍ አድርጎ ወይኑን ፍልቅ አድርጎ ልዑል የበሕርይ ንጉሠ ነገሥት በሚሆን በእግዚአ ብሔር ፊት በጎ መታሰቢያ ሊሆን ከምሥ ዋዕ ብርት በታች ያፈሰዋል።

፳፮ ወያገቡ ደቂቀ አርን። ወይነፍተ በቀርነ ዝ ብጦ ወያጃው ድምፃ በዐቢይ ቃል። ተዝ ካር በቅድሙ ልዑል።

የአርንም ልጆች ተመትቶ የተሰራ ነጋሪት ድምፁን ከፍ አድርገው አሸምተው እየመቱ ያመሰግናሉ፤ እንደ ገጠር ቄስ፤ ገዑ ነጽርም ሲል ገጠር ድው ድው እንዲያደርግ፤ ይኸ

ውም በልዑል እግዚአብሔር ፊት መታሰ ቢያ ነው።

፳፯ ይአተ አሚረ ጎቡረ የዐርፋ ውሉሙ ሕዝብ ወይሰግዱ በገጸሙ ውስተ ምድር። ወይገንዩ ለእግዚአብሔር እግዚአሙ ለልዑል ዘከሉ ይመልከ።

ያን ጊዜ ሕዝቡ ሁሉ አንድነት ግምባራቸውን ምድር ሕስነከተው ሰገደው ይቆያሉ ዛሬ ዲያቆን ስግዱ ሲል ሕዝቡ ሰገደው እ ንዲቆዩ ሁሉንም ለሚገዛ ለልዑል እግዚአ ብሔር ይገዛሉ።

፳፰ ወይሴብሕም መዘምራን በቃሉሙ፤ ወይመ ልዕ ውሉ ቤተ ዕበዩ ጉማ ቃሉሙ። በዳዊትም ጊዜ የተሠሩ ሁለት መቶ ሰማ ንያ ስምንት መዘምራን ቃላቸውን አሰም ተው ያመሰግኑታል የቃላቸውም ዜማ ከፍታ ቤተ መቅደስን ሁሉ ይመላል።

፳፱ ወይጸልዩ ሕዝብ ጎበ እግዚአብሔር ልዑል፤ ወይሰእሉ ቅድሚሁ ለመሐሪ እስከ ይፈጽሙ በሕገ እግዚአብሔር፤ ወይገቡ ግብርሙ።

ሕዝቡም ወደ ልዑል እግዚአብሔር ይጸል ያሉ ወደ ይቅር ባይ እግዚአብሔርም ይለም ናሉ በእግዚአብሔር ሕግ ጸንተው ስራቸውን ሰርተው እስኪጨርሱ ድረስ።

ወእምዝ ወረደ ወአንሥኡ እደሁ፤ ላዕል ውሉ ማሕበርሙ ለደቂቀ እስራኤል ከመ የሀበሙ በረከተ እግዚአብሔር በከናፍሪሁ ወከመ ይ ትመክሉ በስሙ።

ከዚህም በኋላ ከምሥዋዕ ብርት እርከን ወርዶ በእስራኤል ልጆች ማሰርም ሁሉ ላይ እ ጁን ዘርግቶ ይበርክታል የእግዚአብሔርን በረከት በከንፈሩ ተናገሮ ይሰጣቸው ዘንድ በስሙም ይመኩ ዘንድ ይበርክታል።

፳፻ ወደገሙ ሰጊዶ ከመ ያርኢ ልዑል በረከቶ። ልዑል እግዚአብሔርም በረከቱን ያደርግላ ቸው ዘንድ ዳግመኛ ይሰግዳሉ።

፷ ወይእዚረ ባርከም ለእምላክ ውሉ። ወይገብሮ ዐ ቢዩ በከለሄ ዘያነውኅ መዋዕሊን እምከርሠ

እምነት ወይም ምስክርነት በከመ ምሕረቱ።
አሁንም ሁሉን የፈጠረ እግዚአብሔርን አመ
ሰግኑት በሁሉም ዘንድ ደጋግ ተአምራትን
ያደርግላቸዋል ከናታችንም ግላፅን ዝምር
ዘመናችንን የሚያረዝምልን እሱ ነው እንደ
ቸርነቱም የቸርነቱን ስራ ይሰራልና።

፳፫ ወይሁ በነ ትፋሥሐተ ልብ ወይም በሰላም
በመዋዕሊነት በባላሰላኒ እስራኤል በአጽማኝ ጽፎ
መዋዕለ ዓለም።

የልብ ደስታንም ይሰጠናል በዘመናችንም ፍ
ቅርንፍ አንድነትን ያደርግልናል ለእስራኤ
ልም ዓለም ሳያልፍ በሚኖረው ዘመን ሁሉ።
፳፪ ወተሐመን ምስክርነት ምሕረቱ ወቤዘውን በመዋ
ዕሊነት።

ቸርነቱም ለኛ የታመነ ሆነ በዘመናችንም
ከመከራ አዳኝን።

፳፩ ክልሉት ሕዝብ ጸልአት ነፍስየ ወሣልሰሙስ ጽ
ኢኮነ ሕዝብየ።

ልቡናዬ ሁለት ወገኖችን ጠላች ሰስተኛ
ቸው ግን ወገኔ አይደለም።

፳፯ አለ ይነብሩ ውስተ ደብረ ሰማርያ ወፍል
ስጥኤም ወሕዝብ አዋራዎን አለ ይነብሩ ው
ስተ ሰቂማ።

መጀመሪያው በሰማርያ የሚኖሩ አሥሩ ነ
ገድ ናቸው። ሁለተኛውም በይሁዳ የሚኖሩ
ሁለቱ ነገድ ናቸው። ሶስተኛቸው በሰቂማ የ
ሚኖሩ የአዋራዎን ሰዎች ናቸው።

፳፮ ትምሕርተ ጥበብ ወተግሣጽ ጸሐፍኩ ው
ስተ ዝንቱ መጽሐፍ፤ እነ ኢያሱ ሲራክ ወ
ልደ አልዓዛር ዘኢየሩሳሌም ዘአንቅዓ ለጥ
በብ እምልቡ።

ደግ መጽሐፍ ከሆነ በጀመረበት ይጨርሳ
ልና በጀመረበት ጨረሰ የኢየሩሳሌም የ
አልዓዛር ልጅ እኔ ኢያሱ ሲራክ የጥበብ
ንና የምክር እዝናትን ትምርት በዚህ በመ
ጽሐፍ ጸፍሁ ጥበብን ከልቡናዬ አንቅጃ የ
ተናገርሁ እኔ ነኝ።

፳፰ ብፁዕ ዘይሉቡ ወዘይገብር ከመዝ ዘንተ፤

ወዘይጠብብ ወየዐቅቦ ለዝንቱ ወልደየ ረስ
ዮ ለእግዚአብሔር ቅድሚክ በኩሉ ጊዜ
ይኸንም እኔ የተናገርሁትን ሥጋዊና መ
ንፈሳዊ ጥበብን አውቆ የሚሰራ ሰው ክ
ቡር ነው ተራቆም ይኸን የሚያስተውል
ው ሰው ደግ ነው ልጄ እግዚአብሔርን
በጊዜው ሁሉ አስበው።

ወዘንተ ገብረ ክሉ ይክል፤ እስመ ብር
ሃኑ ለእግዚአብሔር አሠሩ ሎቱ።
ይኸንም አውቆ ያደረገ ሰው ሁሉን ግድ
ረግ ይችላል የእግዚአብሔርን ሕጉን መ
ጠበቅ የመታሰቡ ምልክት ነውና።

ምዕራፍ ፶፩።

ጸሎቱ ለኢያሱ ወልደ ሲራክ።

እገኒ ለክ እግዚአ ንጉሥ ወእሱብሐክ
አምላኪየ ወመድኃኒየ ወአትሐመን በስምክ
የሲራክ ልጅ ኢያሱ የጸለደው ጸሎት ይህ ነው
አቤቱ ንጉሥ ሆይ ላንት እግዚአብሔር ፈጣ
ሪዬ መድኃኒቴም አመሰግንካለሁ በስምክም
አምናለሁ።

እስመ ከንከኒ ረዳኤ ወመሠውረ፤ ወቤዘውክ
ለሥጋየ እምነ ሞት፤ ወእምነ መሥገርተ ው
ዴተ ልሳን። ወእምነ አዕላፍ አለ ይትገበ
ርዋ ለሐሰት። በቅድመ ክሉሙ አለ ቆሙ
ላዕሌየ። ከንከኒ ረዳኤ ወመሠውርየ።

በመከራዬ ጊዜ ረዳትና የምትሰውረኝ ሆነ
ኸኛልና ሥጋዬንም ከሞት አድነኸዋልና የ
ነገረ ሰሪ አንደበት ከመጣውም መከራ ተ
ቤጋርተኸኛልና አሰትንም ስራ ከሚያደርጋት
ከብዙዎች ሰዎች አዳኝኸኝ በጠላትነት በ
ተነሡብኝ ሰዎች ፊት ረዳቴ ከመከራዬም
የምትሰውረኝም ሆንኸኝ።

ወቤዘውከኒ በከመ ብዝሃ ምሕረትክ ወዴ
እንተ ስምክ። ከመ ዘየሐቅዩ ዘአስተዳለሙ
ይብልዑ። ከማሁ ጎሠሥዋ ለነፍስየ ጽፍኸኝ
ሕማማ እንተ ረከበተኒ።

እንደ ቅርጽ ጭነት መጠን ስምየኒ መ ሀ
 ሐሪ መጭነት ስላልሆነም አዳንኸኝ እ
 ንስሳት ሌት ሊጸሉት ቀን ያዘጋጁትን ሌት
 እንዲያመሰኩ እንደዚሁ ሁሉ ባገኘችኝ መ
 ሼራ ተይዜ ሳለሁ ጠላቶቼ ሰውነቴን ፈ ፤
 ልትት ፡ እንደ ማዘጋጀት ፡ አስረውታል እን
 ደ ማመስከት እንግደለው ብለዋል።
 ወከመ ዘፀገቶ አሳት ወእይውሂ በማዕከለ
 አሳት ።
 በአሳት መጭነት ተከቦ ከሰለስቱ ደቂቅ ያን
 ዱም እንዲ ልብሱ እንዳልተቃጠለ ለሞት በ ፤
 ሚያበቃ መከራ ተይዜ ሳለሁ አዳንኸኝ።
 ወእምታሕቱ እምከርሠ ሞት ወእምልሳን ግ
 ሙን ወእምቃለ ሐሰት ።
 ለመቃብርም ሚያበቃ መከራ ተይዜ ሳለሁ
 አዳንኸኝ ከነገረ ሰሪ ካሰትም ተናጋሪ እንደበ ፤
 ት ጠበቅኸኝ ።
 ፪ ልሳን ዐማሂ ዘያስተዳጉጽ ኅበ ንጉሥ ወአ
 ብጽሐ ውስተ ሞት ለሕይወትዬ ወለነፍስ
 ዩ ወሕይወትዬን አልጸቀት ለመቃብር ።
 ነገር ሰርቶ ከንጉሥ የሚያጣላ ሕንደበት ሰ
 ውነቴን ለሞት አድርጋት ነበር ሕይወት
 የሚሰማግት ሰውነቴም ለመቃብር ደርሳ ነበር
 ፫ ወዐገቱን እምኩለሄ ወኃጣእኩ ረዳኤ ወነጻር
 ኩ እመፀ ዘይትቤዘወኒ ሰብክ ወአልቦ ።
 ባራቱም ማዕዘን ከበቡኝ የሚረዳኝም ዘመድ
 ና ወዳጅ አጣሁ የሚያድነኝም ሰው ምናል
 ባት እንዳለ ብዬ ግራና ቀኝ ተመለከትሁ ረ ፤
 ዳትም አላገኘሁም ።
 ፬ ወተዘከርኩ ሣህለክ እግዚአ ወግብረከኒ ዘእ
 ምፍጥረተ ዓለም ፤
 እስመ ብፁዓን እለ ኪያክ ይሴፈዉ ፤ ወታድ
 ኅኖሙ እምእደ ፀርሙ ።
 እኔ ግን እጤቱ ጌታዬ ይቅርታኸን ከቀድ
 ጥም ጀምሮ ታደርገው የነበረ ስራኸን አ
 ሰብሁ አንተን ተስፋ የሚያደርጉ ሰዎች ከቡ
 ሬን ናቸውና ከጠላቶቻቸውም እጅ ታድናቸ
 ዋለኸና ።

ወአንሣእከኒ እምነ ምድር እምኃጢአትዬ ወ
 ሰአልኩ ከመ እድጋን እሞት ።
 ከኃጢአቱም የተነሣ ሞቼ ከመቀበር አዳንኸ
 ኝ ከሞትም እድን ዘንድ አድነኝ ብዬ ለመንሁ
 ወእቤሎ ለእግዚአብሔር አቡዩ ወእግዚእዩ
 ኢትንድገኒ አመ ምንዳቤዩ በመዋዕለ ዕቡያን
 ኅበ አልቦ ረድኤት ።
 በመከራዬም ጊዜ እግዚአብሔርን ፈጣሪዬና ጌ
 ታዬ በትዕቢተኞች ወራት ረዳት ከሌለ ዘንድ
 አትለዩኝ አልሁት ።
 ወእሴብሕ ለስምክ ለዝሉፋ ወእገኒ ወአነብብ
 ወሰማዕከኒ ሰዕለትዩ
 ስምኸንም ሁለጊዜ አመሰግናለሁ ምስጋናኸን
 ም እየተናገርሁ እገዛልኸለሁ ልመናዬንም
 ሰማኸኝ ።
 ወአድነንከኒ እሞት ወባላሕከኒ እምዕለት እኪ
 ት እንበይኒ ዝንቱ እገኒ ለክ ወእሴብሐክ ወ
 እባርክ ለስምክ እግዚአ ።
 ከሞትም አዳንኸኝ ከክፉ ቀንም ተበገርኸኝ ል
 መናዬንም ሰምተህ ከሞት ሰላዳንኸኝና ከክ
 ፋ ቀንም ስለ ተበገርኸኝ እገዛልኸለሁ ምጋ
 ናንም አመሰግንኸለሁ ለስምኸም ምስጋና አ
 ቀርባለሁ አቤቱ ።
 ፭ እንዘ ንዑስ አነ እንበለ እስሐት ኅውሥከዋ
 ለጥበብ ወአብደርክዋ በጸሎትዩ ።
 ገና በሕፃንነት ሳለሁ ሳልባልቅ ጥበብን ፈለግኔ
 ት ። በጸለይሁም ጊዜ እጂን መርጬ ለመንሁ
 ወበቅድመ መቅደስ ሰአልኩ በእንቲአሃ ፤ ወለ
 ዝሉፋ አኃሥሣ ፤
 በቤተ መቅደሰም ቆሜ እስዋን ግለጽልኝ ብ
 ዬ ለመንሁ ፤ ነገዱ ከሌዋውያን እንደሆነ በዚህ
 ይታወቃል ፤ ሁለጊዜም እፈልጋት ነበር ።
 ፮ ወወረፀ ፍሬሃ ከመ ቆዐ ቀምሕ ፤ ወተፈሥሐ
 ልብዩ በቲ ፤ ወቆመት እግርዩ በጽድቅ ወእም
 ንዕስዩ ተለውኩ አሠራ ።
 ፍሬ የሚሆን ጨርቋ እያደር እንዲበስል ጥበ
 ብ እያደር ተገለጸልኝ ። ልቡናዬም በጂ ደ
 ስ አለው ፤ እግረ ልቡናዬም በውነት ነገር ጸ

ና ። ከሕፃንነቱም ሆኖ ፍለጋዋን ተከተለሁ ።

፲፮ ወአጽግዕኩ ሕቀ በእዝንዩ ወኅረይክዋ።ወብ ጸ፫ ዙኅ ጥበበ ረክብኩ ላቲ።

በዝርድም ነገረን ጥቂት ሰማሁ ከብዙም ገንዘብ ይልቅ መረጥኋት በሷም ብዙ ፍልስፍና አገኘሁ ።

፲፯ ወኮነኒ ተልዕኦ ባቲ። ወእሴብሐ ለዘወሀበኒያ ጸ፪ ለጥበብ ።

ልዕልናንም በሷ አገኘሁ ። እሷንም ጥበብን የሰጠኝን እግዚአብሔርን አመሰግነዋለሁ ።

፲፰ ወኅለይኩ ከመ እግበራ፣ ወቀናዕኩ ለሠናይ ጸ፭ ወኢይትኃፈር።

አደርጋትም ሠንድ አሰብሁ፣ ለበጎ ነገር ቀናሁ በዜሀም አላፍርም ።

፲፱ ወተኅየለት ነፍስዩ ባቲ። ወጠበብኩ በግብርዩ። ወአንሣእኩ ላዕለ እደውየ። ወለሀውክዋ ጸ፮ ለእበድየ።

ሰውነቴም በሷ ጸናች ። በሥራዬም ተራቀቅሁ ። እጄንም ወደ ላይ ከፍ አድርጌ ዘርግቼ ስንፍናዬን ድንቁርናዬንም አርቅልኝ ብዬ አለቀስሁ ።

ለ ወአርታዕኩ ነፍስዩ በእንቲአሃ። ወረከብክዋ ጸ፯ በንጹሕ። ወአቶኦኩ ልብዩ ምስሌሃ እምቅ ድሜሁ ። ወእንበይነ ዝንቱ ኢገደራኒ ።

ስለሷም ሰውነቴን ቅን አደረግሁ ። በሚገባም አገኘኋት፣ ከቀድሞ ሆኖ ልቡናዬን ከሷ ሷ ጋራ አጸናሁ ። ስለ ዚህም ነገር እግዚአብሔር አልተለየኝም፣ በድንቁርናም አልጣለኝም ።

ለ፩ ወከርሥየኒ ተሀውከት ላቲ ወኅሠሠታ።

ወእንበይነ ዝንቱ አጥረይኩ ሠናየ ጥሪት፣ ልቡናዬም እሷን ለማግኘት ሁከት መንፈሳዊን ታወከች እሷንም ፈለገኛት ። ስለ ዚህም ነገር በጎ ትምርትን ገንዘብ አደረግሁ ።

ለ፪ ወወሀበኒ እግዚአብሔር በልሳንዩ ዕሤትየ። ወእሴብሐ ባቲ ።

እግዚአብሔርም በንደበቲ የመለመኔን ዋጋዬን ሰጠኝ ። በሷም አመሰግነዋለሁ ።

ቅረቡ ኅቤየ አብዳን ። ወተኅድሩ ውስተ ቤተ ጥበብ ።

ሰነሮች ደንቆርዎችም ወደኔ ኑ እኔንም ምሰሉ እንዴህም ያደረጋችሁ እንደሆነ የጥበብ ማደሪያ ትሆናላችሁ ።

በእርሳ ሳጣእክምዋ ንግሩኒ እንበይነ ዝንቱ ወ ነፍስክሙኒ ጸምእት ፈድፋደ ።

ጥበብን እንደምን አጣችኋት ይመስላችኋል ስለዚህ ነገር እስኪ ንገሩኝ ሰውነታችሁስ ከጥበብ እጅግ የተጠማች እንደ ምን ነው ።

ወከሠትኩ አፋየ ወነገርኩ ወአጥረይክዋ ለክሙ እንበለ ሜጥ ።

ነገሪንም ገልጬ ተናገርሁ ዋጋ ሳልቀበል ጥበብን አስተማርኋችሁ ድካሜን ዋጋ አድርጌ ጥበብን ጥሪት አደረግሁላችሁ ።

አትሕቱ ከሳደክሙ ወተሰከሙ ያራ ወትት ወከፍ ነፍስክሙ ጥበበ ቅሩብ ውለቱ ረኪቦታ ።

ከሳደ ልቡናችሁን ዝቅ አድርጋችሁ ያዟት ። ሰውነታችሁም ጥበብን ትቀበሉ፤ እሷን ማግኘት ሩቅ አይምሰላችሁ ቅርብ ነው ።

ናሁ ርእዩ በአዕይንቲክሙ፣ ከመ ውተደ ጸመውኩ ወብዙኃ ዕረፍተ ረክብኩ ባቲ። እነሆ ባይናችሁ እዩ ጥቂት ደክሜ በሷ ብዙ ዕረፍትን እንዳገኘሁ ።

ወአብደርክዋ ለጥበብ እምነ ብዙኅ ንዋይ ወእምነ ቡዙኅ ወርቅ ዘአልቦ ትልቀሁ። ወአጥረይክዋ ለክሙ ።

ጥበብንም ከብዙ ገንዘብና ቍጥር ከሌለው ከብዙ ወርቅ ይልቅ መረጥኋት ለናንተም ጥበብን ተምራ አስተማርኋችሁ ።

ወተፈሥሐት ነፍስዩ በምሕረቱ። ወኢትኅፈሩ እእዙቶቶ ።

ሰውነቴም በቸርነቱ ደስ አላት እግዚአብሔርን ማመስገን አትፈሩ ።

ወ፩ ግበሩ ግብረክሙ እንበለ ይብጻሕ ዕድሜሁ

ለዓለም ከመ በጊዜሁ የሀብከመ ዕለተከመ ።
 ዋጋችሁን በጊዜው ጊዜ ይሰጣችሁ ዘንድ
 ሞት የሚመጣበት ይህም ዓለም የሚያልፍ
 በት ጊዜው ሳይደርስ ስራችሁን ስሩ ።
 ተፈጸመ ጥበበ ኢያሱ ሲራክ ወልደ አልዓዛ
 ር ዘኢየሩሳሌም ። ስብሐት ለእግዚአብሔር ።
 እነሳሥቶ ላስጀመረን ፤ አስጀምሮ ላስጨረሰን

ለእግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይገባውና
 የኢየሩሳሌም የአልዓዛር ልጅ ሲራክ የተባ
 ለ ኢያሱ ያስተማረው ትምርት የተናገረ
 ውም ሥጋዊና መንፈሳዊ ጥበብ ተፈጸመ ።
 ጸሎቱ ወበረከቱ ይዕቀቦ ለፍቅሩ ኃይ
 ለ ሥላሴ ተፈሪ መኰንን ። ለዓለመ ዓለም
 አሜን ።

መኃልየ ስሎጥን ወልደ ጻዊት ።

